

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

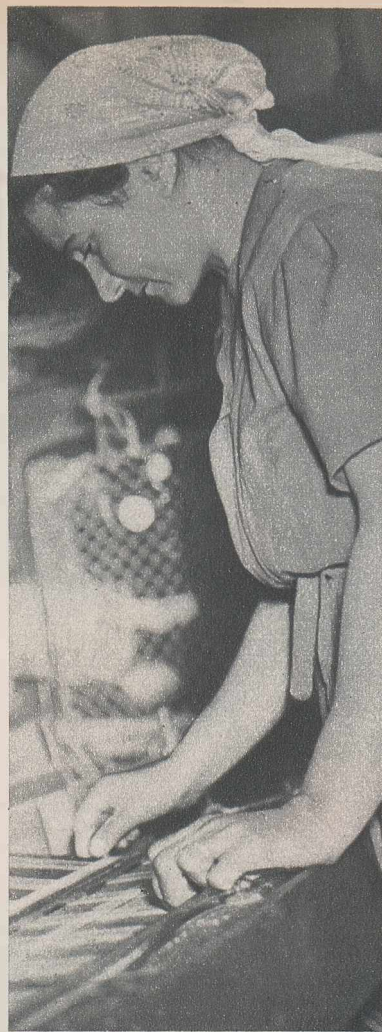
Nr. 47 (287)
Anul IX
26 noiembrie 1960

BUNĂ ZIUA
VIITORII

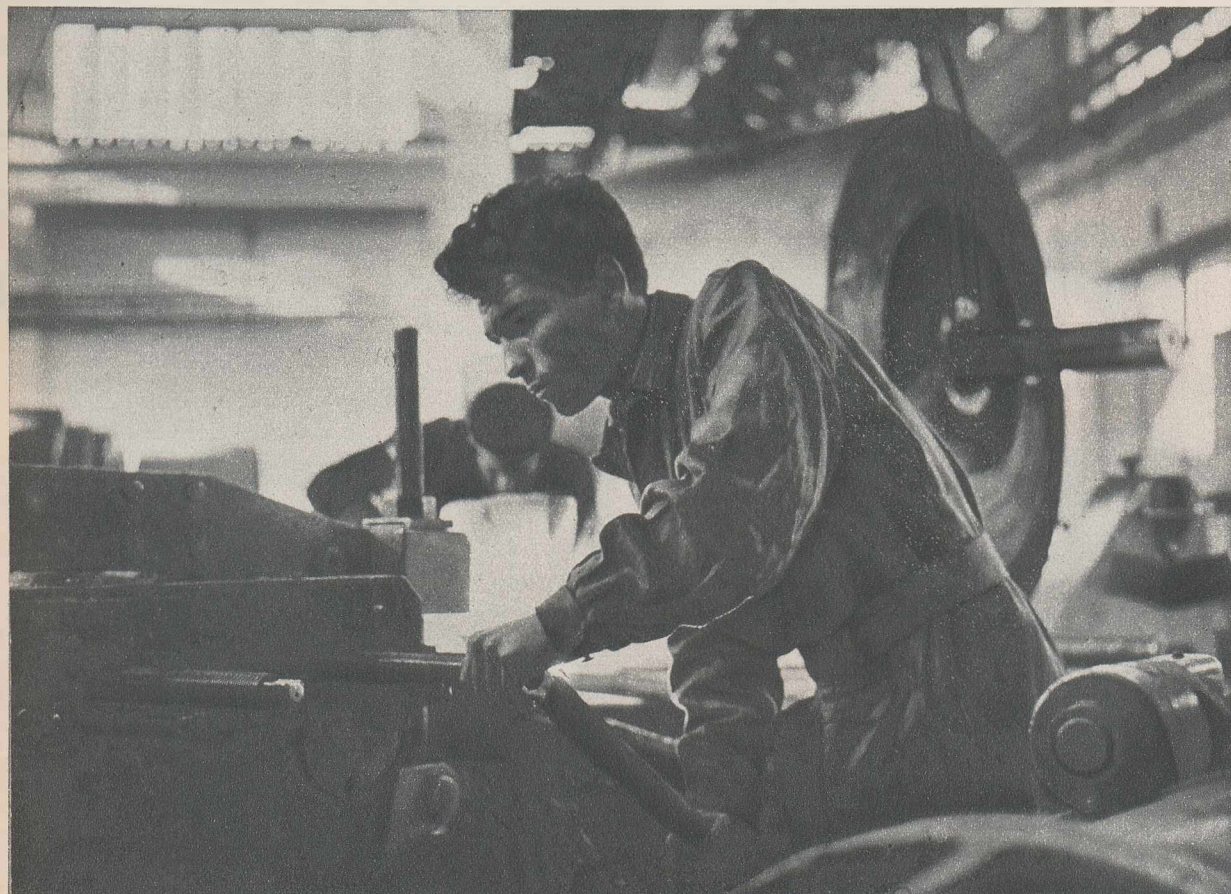
(Pag. 2)

SARCINILE DE PLAN PE 1961 ÎN DEZBATEREA OAMENILOR MUNCII

În întreaga țară se discută sarcinile de plan pe anul 1961. Mii și mii de oameni ai muncii vin cu propunerii menite să asigure, în bune condițiuni și înainte de termen, îndeplinirea sarcinilor ce le revin. Prezentăm cititorilor noștri aspecte din trei întreprinderi bucureștene în care planul pe 1961 este o chestiune la ordinea zilei.

↑ Și la fabrica de măfese „Ilie Pintilie” pregătirile pentru 1961 sînt în toi. Iată-o pe tovarășa Alexandrina Vlăduț, fruntașă în secția I țesătorie, lucrînd la un nou produs din măfese naturală și lînă ce va apare pe piață. Tot pentru 1961 în proiectele fabricii sînt: cămăși, cravate, ballonseide și alte produse, toate din fire de relon.

În zilele care au trecut, la fabrica de țevi sudate „București” s-au discutat sarcinile de plan pe anul 1961 și s-au făcut propunerii pentru îmbunătățirea muncii. Printre cei care au prezentat propunerii se află și utemistul Constantin Atanasiu. Arătînd că cele mai dese stagnări în flux sînt cauzate de curățirea manuală a benzii, el a preconizat instalarea unui dispozitiv de perii care să curețe mecanic banda de oțel.

Uzinele „Electroaparataj” — București. Victor Sînc, șeful brigăzii de tineret „I. C. Frimu”, a propus: în primul rînd simplificarea unor dispozitive la mașinile de găurit — o schimbare de buçe ar reduce un număr de operații; în al doilea rînd aducerea materialelor din alte secții la montaj să se facă la timp. Cu alte cuvinte crearea ritmicității în toate operațiile. Aplicarea acestor două măsuri va face ca brigada sa, care în 1960 a economisit 56.000 de lei, să economisească anul viitor 100.000 lei.

BUNĂ ZIUA, VIITOR!

Prin planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și liniile directoare ale programului de dezvoltare a eco-

nomiei naționale în perspectivă, se conturează cu precizie științifică viitorul nostru și drumul sigur care ne va duce spre el. Azi știm ce va fi mine, dar nu numai astăzi! Dacă deschizi ușa unuia din institutele de proiectări, îți vine să spui: „Bună ziua, Viitor!” Pe multe sute de planșete vezi schemele — precise pînă la ultimul amănunt — ale viitoarelor uzine și fabrici, bazate pe cea mai înaintată tehnică.

La Institutul pentru proiectări de laminoare din București, inginerii și tehnicienii care au proiectat și urmărit realizarea laminorului de 3 țoli de la uzinele „Republica”, laminorul de țevi de la Roman, fabrica de țevi sudate „București”, pe lângă alte obiective importante, își folosesc acum experiența dobîndită pentru proiectarea unor noi linii de țagăle, sîrmă și profiluri, lucrare menită să rezolve, la nivelul tehnicii mondiale, pro-

blema laminatelor profilate pentru întreaga noastră economie. Aceste linii introduc o tehnologie continuă de laminare la viteze mari, cu dispozitive de automatizare a operațiilor; făcînd posibilă obținerea unor indici tehnico-economici foarte avanzați. Tot la acest institut au început lucrările pentru proiectarea laminoarelor care vor fi instalate la marele centru siderurgic de la Galați.

În cursul anului 1960, colectivul de muncă al institutului și-a luat angajamentul de a realiza, prin soluții noi date la proiectare, economii totalizînd 45 de milioane lei.

În coperta noastră, inginerul Longin Andronescu, șeful atelierului de acționări și automatizări, arătînd desenatoarei Cecilia Măciucă modificările ce trebuie aduse în urma unei noi soluții, mai moderne, la automatizarea unui mecanism.

E. IAROVICI

ÎNTREBĂRI despre LUDUȘ

Sute de vagoane cu sfeclă de zahăr intră zilnic pe porțile fabricii. Sute de oameni ar fi necesari ca să manipuleze uriașele cantități, dacă nu ar exista vasta mecanizare a transportului și a insilozării. Pe aproximativ 400 de metri de bandă transportoare, sfecla face o scurtă călătorie de la descărcare pînă la bazinele de beton, de unde este distribuită în fabrică.

Ne-a fost imposibil să expediem 18 milioane de scrisori. De aceea vă anunțăm pe această cale că dumneavoastră, personal, ca și ceilalți cetățeni ai țării, aveți reținute cîte două kilograme de zahăr la Luduș... Cum s-ar zice, 200 de cafele puteți îndulci cu zahărul de aici. De îndulcirea celorlalte cafele, prăjituri și cozonaci au grijă Bucecea Chitila, Bod, Giurgiu, Roman, Sascut etc.

Nici n-am apucat bine să comunic pe ici, pe colo, această veste, că am și fost copleșit de întrebări. Nu-i de mirare: doar fiecare ține să afle cît mai multe despre porția lui de zahăr! Bunăoară, eleva Popescu din clasa a III-a m-a întrebat cu toată seriozitatea: „Nene reporterule, din toată sfecla aia se scoate numai zahăr?” „Da și nu... căci sfecla de zahăr e ca un butoiș care are zeci de celule pline de sucuri. Din aceste sucuri se extrage zahărul, restul e borhot...” Un tovarăș statistician, mare amator de cifre, a vrut cu tot dinadinsul să-i fac o prezentare aritmetică a fabricii. Cu oamenii concluziilor exacte n-o scoți la capăt cu aproximații. „În cît timp se extrage zahărul din sfeclă?” — m-a întrebat el fără pic de milă, parcă subsemnatul ar fi fost specialist get-beget.

Dar reporterul e de obicei precaut și întreabă, pe unde colindă, tot felul de lucruri... așa că răspunsul îl aveam gata: „În 3 zile...” „Și cîtă sfeclă prelucrează fabrica în 24 de ore?” — veni altă întrebare... „2.000 de tone”. Răspunsurile precise, pe placul amatorului de cifre, par a-l fi satisfăcut. Aceasta nu a curmat însă seria întrebărilor. A urmat la rînd prietenul meu, poetul, care a

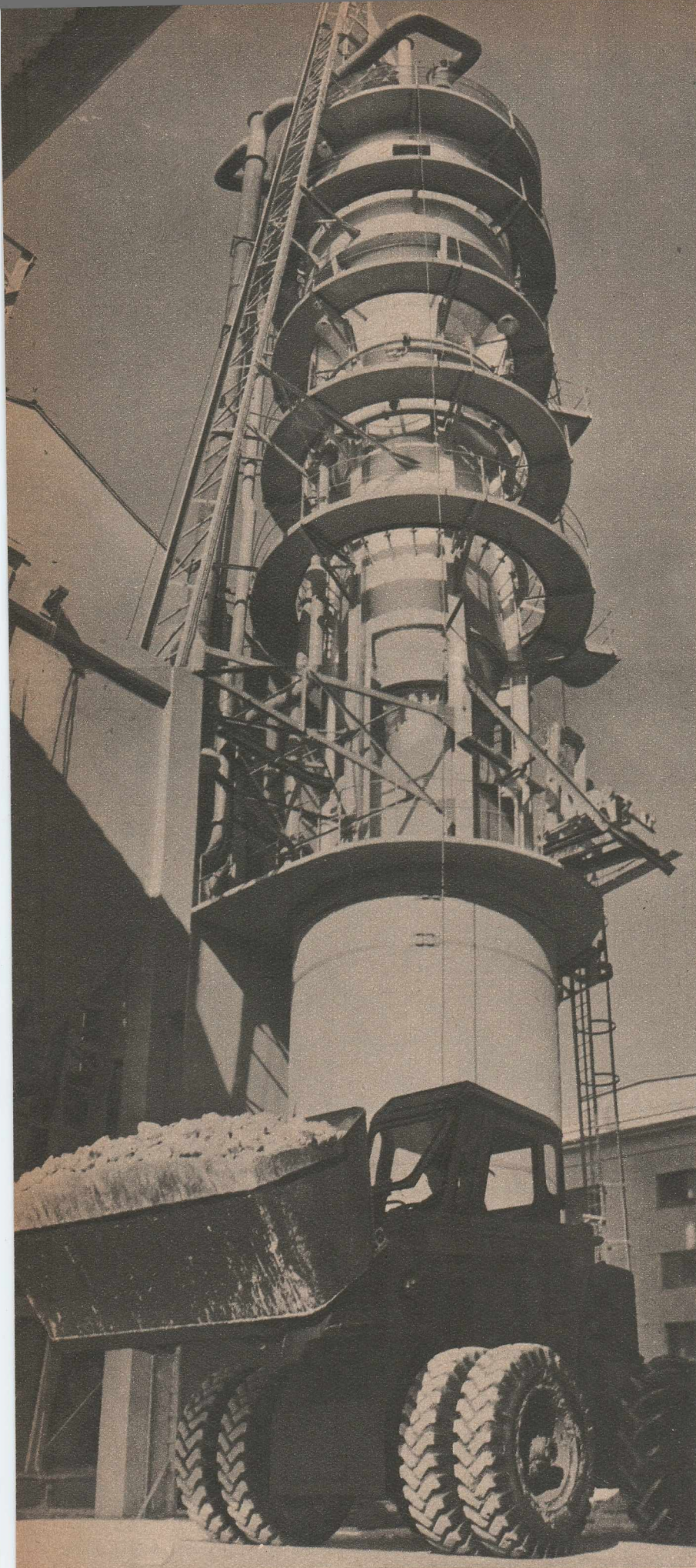
vrut cu tot dinadinsul să-i fac o prezentare în „imagini artistice” a fabricii. Spuneți și dv.: n-ar fi mai bine ca dînsul să se repeadă personal pînă la Luduș? Credeți că a fost mulțumit cînd i-am vorbit despre blocul zvelt, de culoare albastră, cu o fațadă imensă de sticlă, a halei de prelucrare, de colosalul siloz argintiu în a cărui strălucire se reflectă noaptea puzderia de lumini a fabricii și care, din punct de vedere al construcției peretelui de beton, constituie un record mondial, pentru că a fost terminat în șase zile și șase ore? Pînă aici a mai mers cu descrierea. Dar, cînd i-am vorbit de magazia de borhot, a strîmbat din nas... „Borhot? N-are rezonanță poetică!” „N-o fi avînd pentru urechea matală, dar află că acest element apoetic, zis borhot, este un excelent furaj, bogat în proteine, care ridică considerabil cantitatea de lapte. Înmagazinat și uscat, el va fi trimis la numeroase crescătorii din țară...”

Numai nea Ion, lăcătușul de la „Grivița”, care a trăit și a văzut multe, aflînd că am fost la Luduș m-a oprit în drum și m-a întrebat, fără să mă terorizeze cu „imagini artistice” și cifre: „Măi băiete, merge bine făbričuța aia a noastră?” „Merge, nea Ioane.” „Bravo... am rezolvat și cu problema zahărului...”

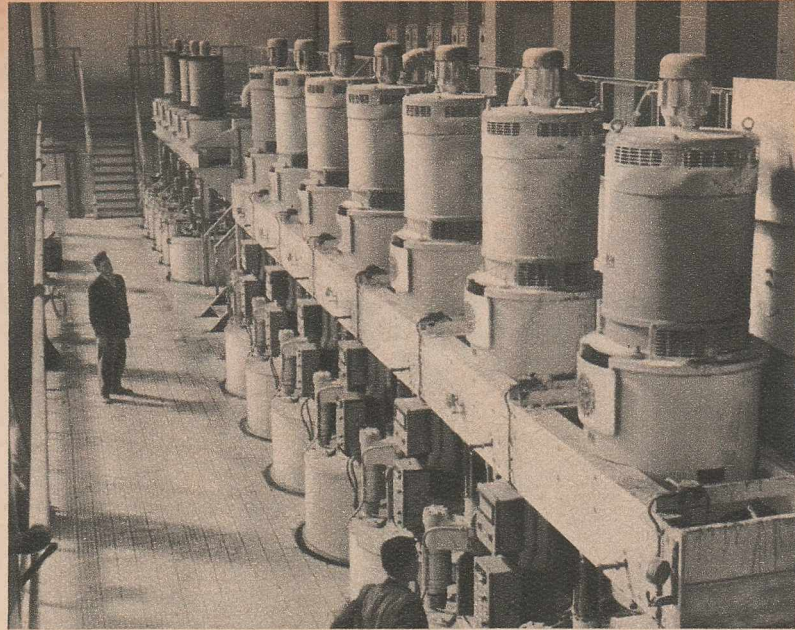
Dar văd că ne-am cam luat cu vorba... De fapt intenționam să vă prezint cîteva imagini din noua fabrică. E timpul, deci, să dăm cuvîntul fotografiilor.

C. BOZBICI

Fotografii de S. STEINER

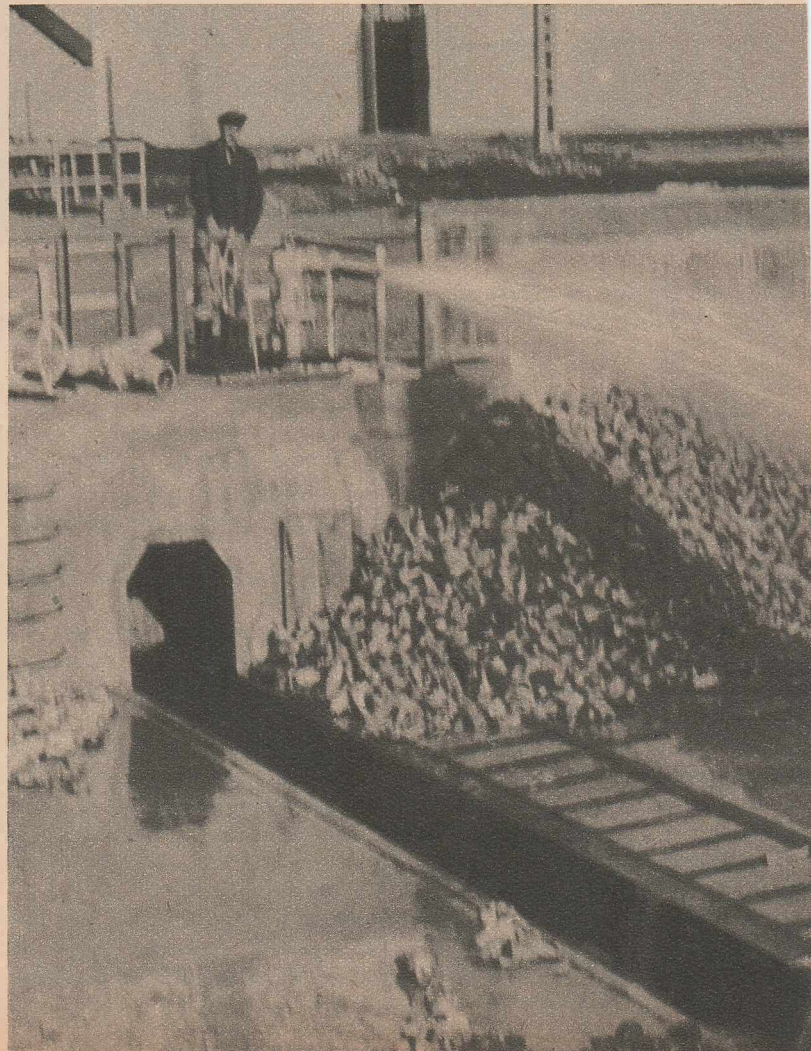
O încărcătură de var, care va ajuta la purificarea zahărului.

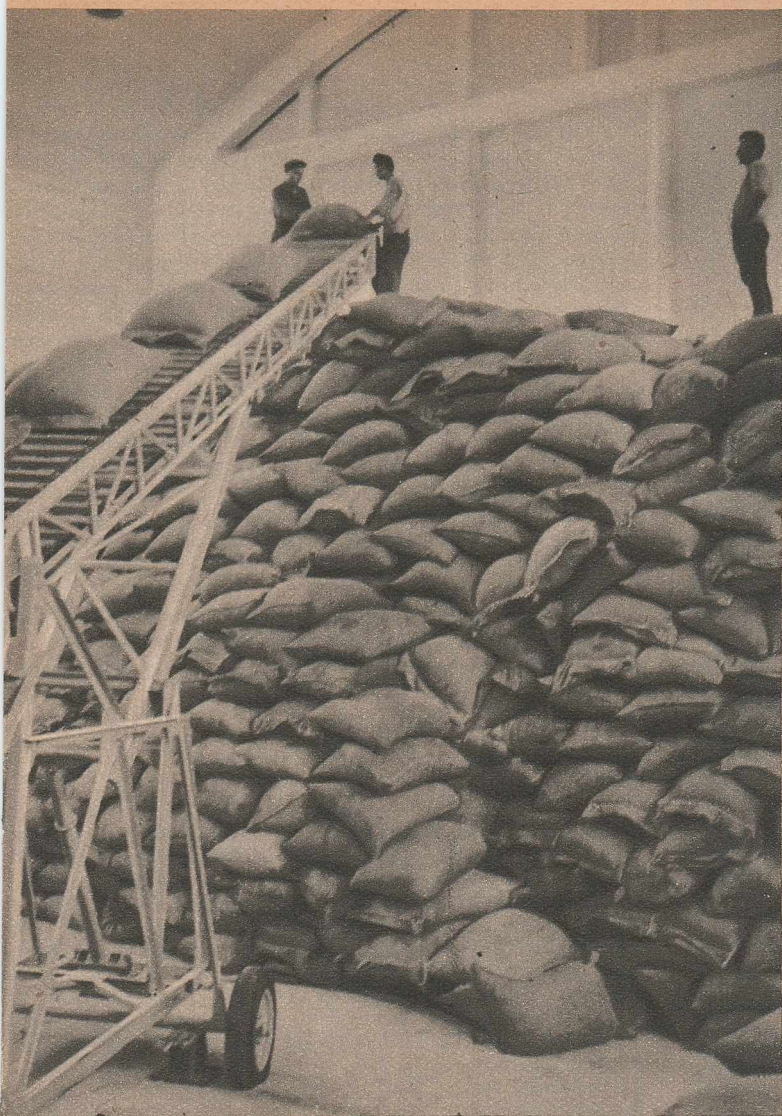

Sala mașinilor centrifuge în care doar doi oameni conduc, cu aporul comenzilor automate, șapte agregate.

Un depozit dulce... Și aici munca este mecanizată.

Sfecla este spălată cu ajutorul puternicului jet de apă al mitralierei hidraulice. Apa asigură în același timp și transportul sfecele, care pătrunde în hala de prelucrare printr-un canal. Apoi, pe o uriașă roată elevatoare, materia primă urcă într-un nou bazin de spălare...

ACORDEOANE, SAXOFOANE ȘI TAM-TAMURI

de F. URSEANU

Până nu demult, întreprinderea timișoreană care produce acordeoane, saxofoane, baterii de jazz, tam-tamuri și încă vreo 30 de alte instrumente muzicale se chema cooperativa... „Încălțăminte”. Vi se pare ciudat? Într-adevăr: ce legătură poate exista între o cooperativă care confecționează sau repară pantofi și o întreprindere care produce instrumente muzicale?! Și totuși...

Acordeonul românesc „Timiș”, saxofonul, tam-tamul, maracasul și alte instrumente fabricate acum pentru prima oară la noi își au povestea lor. Iată-o: exact acum opt ani, la cooperativa „Încălțăminte” a fost adus spre reparație un... ton. Este vorba de o mică piesă care nu-i măcar din piele sau din talpă, ci din metal — o piesă extrem de fină, cu sute de vibrații pe secundă și fără de care acordeonul n-ar scoate sunetul respectiv. „Tonul” a fost adus aici pentru că... nu exista o întreprindere de specialitate. Și meșterii pantofari s-au declarat dispuși să-l repare și s-au pus pe treabă; iar „beneficiarul” a fost mulțumit. Pornind de la aceasta, câțiva dintre meșterii cooperativei de încălțăminte s-au ales cu o... idee. „Ce-ar fi — și-au zis ei — dacă am fabrica... acordeoane?” Așa s-a născut o secție nouă pe lângă cooperativa „Încălțăminte” din Timișoara: secția de instrumente muzicale. După doi ani, adică în 1954, prima serie de acordeoane — seria zero — a fost pusă la dispoziția magazinelor de instrumente muzicale. De atunci — așa cum am mai spus — numărul sortimentelor s-a lărgit: saxofoane „Timiș”, tam-tamuri „Timiș”, muzicuțe de gură „Timiș”... Și, o dată cu aceste noi produse, secția respectivă a cooperativei „Încălțăminte” s-a despărțit de pantofari devenind o cooperativă independentă, care produce exclusiv instrumente muzicale. Iar meșterii și lucrătorii ei, deși n-au lucrat vreodată la „Höhnerns” sau la „Weltmeister”, fabrici care produc de zeci de ani acordeoane sau instrumente înrudite, au devenit cu timpul adevărați specialiști.

① Nu-i o formație muzicală. Cei patru acordeoniști din fotografie încearcă acordeoanele „Timiș”, fabricate în atelierul lor...

② Nici acești doi saxofoniști nu fac altceva decât încearcă tonalitatea instrumentelor produse de ei.

③ Tam-tam fabricat la... Timișoara.

④ Și pentru cei mici: mii de muzicuțe din material plastic. Le produc aceiași meșteri care fabrică saxofoanele și acordeoanele românești.

O privire neliniștită pe ceas — maestrul e doar vestit pentru punctualitatea lui — și încă una în carnetul de adrese. Da, aici e: strada Aurel Vlaicu nr. 18. Câtă vreme sîntem reținuți în fața porțiței ca doamna Mimica să bage în bucătărie cățelușa rea de gură și de colți, cercetăm din ochi curtea și casa. Parcă dintr-o dată Bucureștiul modern și gălăgios s-ar fi dat la o parte, lăsînd să se vadă mai bine această căsuță scundă și bătrîneasă, cu camere vagon și ferestrele potopite de frunzele arămii ale copacului din curte. De-a lungul vieții atît de vii și frămîntate a artistului — în care, spune maestrul, a trăit alte 70 de vieți, cele ale rolurilor principale interpretate — două statorniciri i-au „ferecat” existența: doamna Mimica, cu cei cincizeci de ani de viațuire comună, și modesta lor casă, în care s-au așezat de peste treizeci și trei de ani.

— Ei, care va să zică ați sosit totuși!... — ne întîmpină, cu un oftat amical, maestrul. La grea-ncercare, doamne, pui astăzi vrerea meal... — comentă apoi artistul cu un vers citat din cine știe ce rol, aruncînd spre aparatul de fotografiat o privire de loc binevoitoare. Dar dacă am consimțit, iată-mă-s pe mîna dv. și tac, chiar de m-ar trăsni Jupiter în călcii. Așa că, poftim, faceți ce doriți, iar eu, cu permisiunea dv., am să vă ignor: diseară am spectacol și trebuie să mă concentrez.

Exact ce doream și noi: să putem surprinde o zi obișnuită din viața artistului poporului Gh. Storin, fără ca prezența obiectivului fotografic să stînjenească fireasca ei desfășurare.

Toamna aceasta surprinzător de blîndă i-a așternut maestrului, pentru obișnuita-i plimbare matinală, covorul pastelat al frunzelor aurite. Din Grădina Icoanei, un copac bătrîn și-a frînt parcă trupul ca să iasă — în fiecare zi, de peste jumătate de secol — în întîmpinarea prietenului său, artistul, și să-i dea binețe. Dar statura artistului în vîrstă de 77 de ani — oare aceeași vîrstă s-o aibă și copacul? — și-a păstrat monumentalitatea. Cei 77 de ani nu i-au încovoiat maestrului Storin nici silueta, nici forța artistică. De fapt, cel pe care îl vedeți în fotografia de față nu e Storin, ci — chiar fără plete albe și costum de epocă — regele Lear. În plimbarea de dimineață gîndurile se limpezesec, replicile cheamă trăirea, și spectacolul de diseară este repetat în întregime, în fața unui singur — dar cît de exigent! — critic: actorul însuși.

O zi obișnuită

Fotoreportaj de Sanda FAUR-DIMA
și Dan BÎRLĂDEANU

...câte ori, în cei cincizeci de ani ai căsniciei
...nu s-a petrecut oare scena din această foto-
...rafie? Înaintea fiecărui spectacol, micul salo-
...niș se transformă în scenă și găzduiește o re-
...petiție sui-generis: maestrul își trăiește rolul,
...mamna Mimica îi dă replica. Fără a urca vre-
...odată pe scenă, soția i-a fost parteneră în „Mac-
...beth” și „Puterea întunericului”, în „Manasse”
...„Michel Angelo”, în „Don Carlos” și „An-
...niu și Cleopatra”, în „Domnișoara Nastasia”
...și în „Două lagăre”. Adică aproape în toate
...cele 120 de piese în care a jucat maestrul...

Popasul din micul parc se repetă
în fiecare zi, la aceeași oră și pe ace-
eași bancă: la capătul aleii din fața
Studioului Teatrului Municipal.
Aici se înceing, spre seară, discuții
înelungi. Gazda — maestrul Storin
— povestește amintirile sale din
teatru (și câte nu s-au strîns în cinci-
zeci și cinci de ani?). Vizavi se
joacă astă-seară „Azilul de noapte”,
așa că...: «Da, pe Vaska Pepel
l-am jucat în 1904, în Conservator,
cînd eram elevul lui Nottara. Și
din nou, prin 1914, în regia lui
Paul Gusti. Mai tîrziu, în 1937,
l-am interpretat pe Satin. Ultimul
rol din „Azilul de noapte” a fost
cel al Actorului... L-am făcut în
1948, la „Național”. «Cîteva roluri
încă, și ați fi putut spune că ați
jucat singur tot „Azilul de noapte”—
glumește cineva.

Un scurt intermezzo odihnitor: elevele „dintr-a-
ceia” de la școala „Zoiia Kosmodemianskaia”
au înconjurat pe venerabilul artist pe care,
în fiecare zi, la aceeași oră, îl regăsesc în
rădina Icoanei. «La anu', cînd o să fim mari,
nim și noi să vă vedem în „Regele Lear”».

Întors acasă, maestrul își face plimbarea sa
cotidiană de-a lungul globului, urcînd „pe tele-
garii undelor radiofonice”... „Ia să mai auzim
ce se petrece pe lume... La O.N.U., ori în
Congo... Știți, vederea m-a cam lăsat, așa
că radioul mi-e cel mai bun amic...”

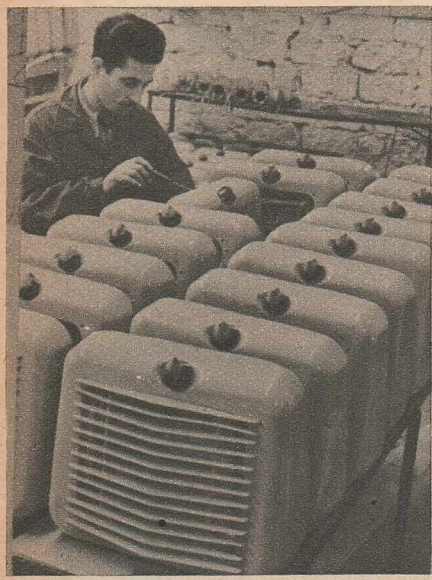
Și iată, dintre perdelele scenei își face apariția
în fața dv., impunător și maiestuos, regele
Lear. Bătrîn de aproape patru veacuri, el își va
trăi din nou, în astă seară, amara-i tragedie cu
o intensitate și o sinceritate neobișnuite: i le
va dărui jocul marelui Storin, în seara ce pre-
cede solemnă sărbătorire a celor cincizeci și cinci
de ani de teatru ai săi. Dar, tăcere, țineți-vă
respirația: pe scenă răsună prima replică...

40 DE ANI - ARMENIA

↑
Orașul Kirovakan, unul din centrele industriale ale Armeniei Sovietice. În fotografie: uzina de produse chimice, care furnizează agriculturii mari cantități de îngrășăminte.

←
Printre nenumărate produse de utilaj electrotehnic realizate de uzinele armene sînt și aceste radiatoare electrice de bună calitate, folosite în toate regiunile Țării Sovietice.

La cules. →

Armenia e o țară străveche. N-aș vrea să încep însă articolul acesta despre patria mea prin evocarea paginilor sumbre, de mult uitate, ale istoriei sale. Începu acea memorabilă zi de 29 noiembrie 1920, cînd poporul armean a zdrobit puterea moșierilor și capitaliștilor, a alungat pe imperialiștii străini din țară și a

Armenia Sovietică a dat în 1959 o producție industrială de ori mai mare decît Armenia anului 1913. Acest salt n-ar fi posibil fără o puternică bază economică. Pe fluviile Razdan, Ału Debed, Vohei au fost construite mari hidrocentrale moderne cu mandă automată și telemecanizate. Astfel, încă în acest an orașele

Articol scris pentru „Flacăra”

de Ș. ARUȘANIAN

locțiitor al președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.,
președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al R.S.S. Armene

instaurat în patria sa puterea sovietică.

Tristă moștenire au lăsat poporului armean foștii cîrmuitori: foamete, epidemii, analfabetism total și o cumplită înapoiere economică. Două mine de aramă aparținînd concesionarilor francezi, o fabrică de vin și coniac la Erevan, cîteva ateliere și fabricuțe semi-meșteșugărești — iată cum arăta industria Armeniei de odinioară. Petice mizere de ogoare țărănești cu cîte un plug de lemn pe ele — așa arăta agricultura.

Au trecut de atunci 40 de ani. Nu la un semn al baghetei magice ci ca rod al muncii eroice a poporului armean, ajutat frățeste de poporul rus și de alte popoare din Țara Sovietelor, Armenia săracă și înapoiată de odinioară s-a transformat, sub conducerea Partidului Comunist, într-o înfloritoare republică sovietică.

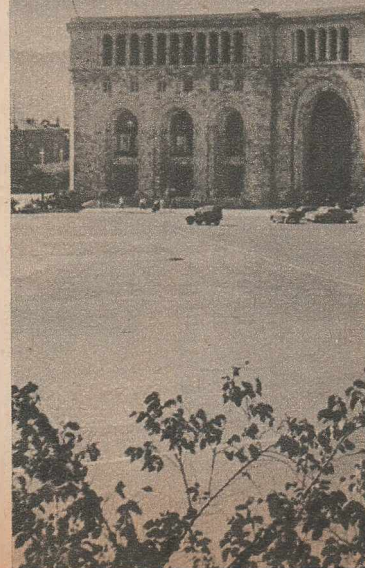
În anii puterii sovietice s-au construit în Armenia sute de mari întreprinderi industriale. Au luat o amplă dezvoltare industriile chimică, electrotehnică, constructoare de mașini, metalurgică, industria materialelor de construcție. Uzinele de metale neferoase prelucrează aramă, molibden, plumb, aluminiu și multe alte metale. Uzinele de utilaj electric dau țării motoare electrice, generatoare, transformatoare, centrale electrice mobile, becuri electrice, cablu și obiecte de uz casnic. Întreprinderile chimice ale republicii produc cauciuc sintetic, materii plastice, sulfat de cupru, superfosfați. Industria alimentară produce conserve de foarte bună calitate, vinuri, coniacuri. Pentru a ilustra nivelul de dezvoltare a industriei textile e suficient să spunem că numai combinatul textil din Leninakan produce anual peste 60 milioane metri de țesături.

Produsele întreprinderilor din Armenia se bucură de o frumoasă apreciere și au căutat nu numai în Uniunea Sovietică, ci și dincolo de hotarele ei. Ele sînt cunoscute în 32 de țări, între care 20 țări capitaliste. La marile expoziții internaționale se pot vedea exponate cu marca „Fabricat în Armenia”.

satele republicii vor fi complet electrificate. În ce privește producția de energie electrică pe cap de locuitor, R.S.S. Armeană a trecut de pe acum țări ca Franța, Olanda, Italia, Japonia.

Marile succese obținute în dezvoltarea industrială au permis poporului să ridice la un înalt nivel producția agricolă. Cuvinte ca plug de pămînt sau plug de lemn au devenit de mult scoase din uz și date uitate. Noțiuni noi au venit să le ia locul — colhoz, combină, tractor.

Clădirile de marmură roz (tuș) cu arhitectonica lor specifică, dau un farmec negrăit orașelor Armeniei Sovietice. În fotografie: Piața „Lenin” din Erevan — capitala R. S. S. Armene.

SOVIETICĂ

Armenia este supranumită țara soarelui. Și pe drept cuvânt. Soarele strălucind în lumina, timp de 280 de zile din cele 365 ale anului, ogoarele, câmpurile și viile republicii. Sub razele binefăcătoare se deschid câmpurile bumbacului, se coc legumele, dau în pîrg fructele, strugurii fac dulci ca mierea, și astfel țara noastră devine mai spumoasă, mișcările armene, cunoscute în toată lumea, capătă mai multă viață.

În cei 40 de ani Armenia Sovietică a făcut un salt enorm și în domeniul științei, culturii, instrucției publice, sănătății. În țara noastră care înainte vreme nu exista nici un institut de învățămînt superior există o Academie de științe care coordonează activitatea a peste 500 de colaboratori științifici, dintre care 163 doctori în științe și peste 500 candidați în științe.

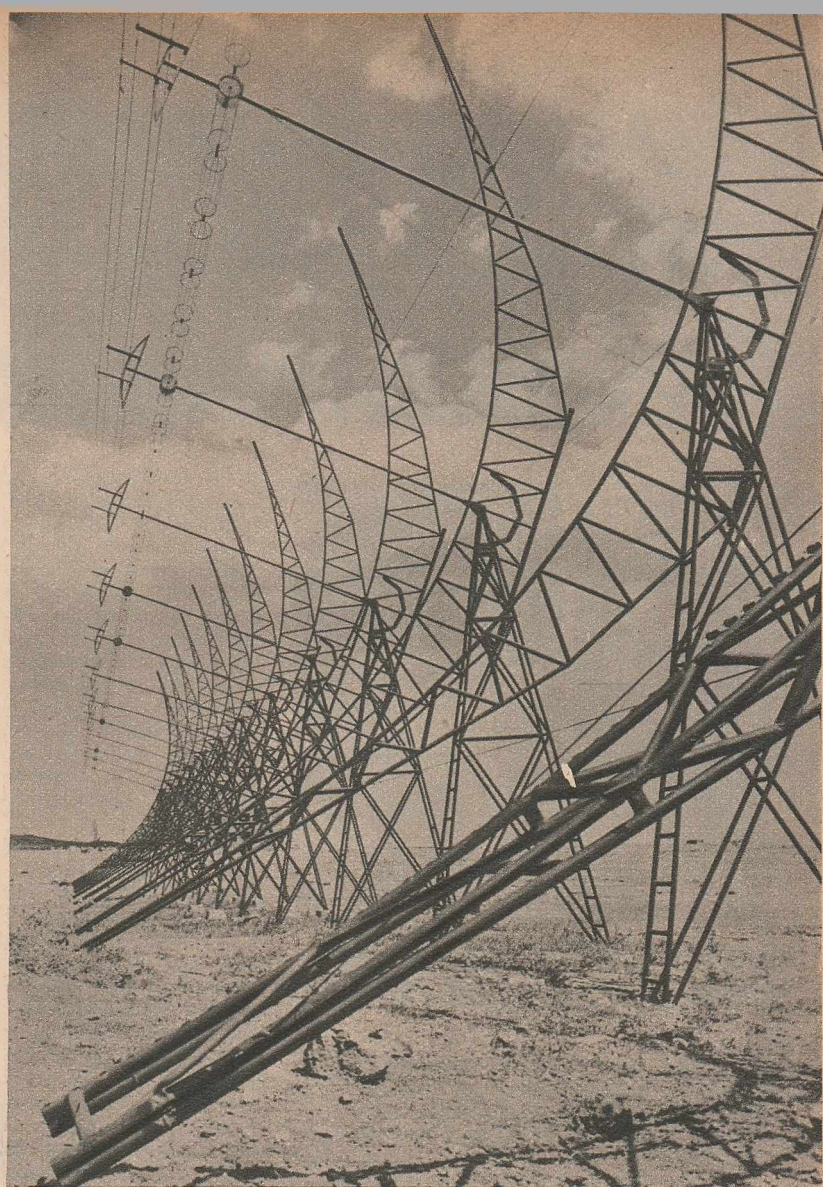
Universitatea și numeroase institute și școli tehnice pregătesc tinerii de înaltă calificare. În Armenia, în care acum patru decenii acei tineri care știau să silabisească nu aveau scrisă erau considerați aproape că nu erau savanți, s-a introdus învățămîntul general mediu obligatoriu. În țara noastră de cele șase spitale cu 57 de medici de altădată, Armenia dispune azi de 300 de spitale bine echipate, în care lucrează peste 4.000 medici. Sute și mii de grădinițe, tabere, tabere de pionieri, stau la

dispoziția celei mai tinere generații a poporului armean. An de an crește bunăstarea poporului armean.

Între deputații prezenți în sala de ședințe a Marelui Palat al Kremlinului, cu ocazia sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S., se găseau și compatrioți de-ai mei — armeni. Unul dintre ei, strungar la uzina constructoare de mașini din Erevan, șef al unei brigăzi de muncă comunistă, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. — Gazarian, s-a apropiat de mine la sfîrșitul unei ședințe și mi-a spus: «Vă aduceți aminte ce spuneau mamele noastre cînd ne adormeau? „Ziua de azi a fost grea, dar cea de mâine va fi și mai grea”. Acum eu spun copiilor mei: „Ziua de azi a fost luminoasă, dar cea de mâine va fi și mai luminoasă”.

Da, aceasta-i realitatea. Armenia mea Sovietică, socialistă, trăiește zile fericite. Plină de bucurii este viața de fiecare zi a republicii mele, care își sărbătorește în aceste zile cea de-a 40-a aniversare.

Cercetările oamenilor de știință de la Observatorul de astrofizică din Biurakan sînt cunoscute în toată lumea. Aici este instalat cel mai mare radiotelescop din U.R.S.S., cu ajutorul căruia se pot urmări stelele și corpurile cerești foarte depărtate. În fotografie: antenele marelui radiotelescop.

FÜHRERUL DE PE MALUL POTOMACULUI

de V. SAVIN

• DE UNDE SARE IEPURELE • O LECTURĂ Pasionantă și VISUL UNEI NOPTI POLARE • 4 ANI DE TĂCERE și O SECUNDĂ DE PUBLICITATE • „APOSTOLII LIBERTĂȚII” PROTESTEAZĂ • DOUĂ SENTINȚE și „TRIUMFUL JUSTIȚIEI” • ÎN SFÎRȘIT, RECLAMĂ!

Întă-l pe hitlerul american. Mustăcioară, precum se vede, nu se mai poartă în lumea führungurilor. În schimb se poartă bojoci cu mare capacitate de răcnete și bineînțeles, o șuviță rebelă pe frunte.

Arlington e un mic orașel situat pe malul Potomacului, în apropiere de Washington. Un orașel ca sute de alte orașele americane, care n-a rîvnit niciodată la prea multă glorie. Dar, vorba proverbului: nu se știe de unde sare iepurele!... Și în zilele noastre iepurele fascismului american a țîșnit de la Arlington.

Într-adevăr, Arlingtonul este astăzi celebru: a devenit un fel de Berchtesgaden american, ce adăpostește cartierul general al celei mai strălucitoare stele de pe firmamentul fascismului american. Se numește George Lincoln Rockwell, are 41 de ani, o dantură puternică, un nas deasupra căruia se adîncește o cută ce pare a voi să-i unească cele două sprîncene, un măr al lui Adam proeminent și — ați ghicit — o șuviță de păr. O șuviță ceva mai subțire decît s-ar cere pentru un führung adevărat, totuși o șuviță, care, atunci cînd posesorul ei răcnește, se scutură pe frunte, creînd oarecum impresia că ai în față un Hitler în carne și oase. În plus, George Lincoln Rockwell mai are o cravată neagră, o cămașă albă pe a cărei mîncă spînzură o brasară cu zvastică și un... partid ce se intitulează: „American Nazi Party” (partidul nazist american). Iar partidul acesta posedă o vilă pe Randolph Street nr. 928 din Arlington (i-a fost dăruită de un susținător bogat — în America nu lipsesc!) și, bineînțeles, un număr de membri. Pînă acum nu prea mulți: doar 30 de exemplare. Dar ce exemplare! Toți unul și unul, cu cefe groase, bojoci tari, cămăși brune (nu albe, ca ale führungurilor!) și banderole cu zvastică.

Va să zică, un mic hitlerăș, cu S.A.-ul său personal.

Să-i fie de bine! — ar putea spune unii. Ce ne pasă nouă de un manjac ce n-a reușit să strîngă în juru-i mai mult de 30 de lepădături?!

Și totuși ne pasă! Pentru că în afara caraghiosicului, führungul din Arlington a demonstrat prin isprăvile sale cît de mulți avocați are în zilele noastre fascismul american.

Dar ce s-a întîmplat?

S-o luăm pe îndelete.

Întîi să vedem cum a ajuns Rockwell führung.

Unii ajung napoleoni, locomotive sau ceainice electrice, ca urmare a schizofreniei, paraliziei generale progresive sau a altor maladii ale sistemului nervos. Rockwell a evoluat altfel: căpitan în aviația atașată marinei militare americane, el a făcut parte dintr-o unitate care a staționat prea multă vreme în Islanda.

Și, în îndelungatele nopți polare, săturîndu-se de whisky, a început să studieze „Mein Kampf” a lui Hitler. „Biblia nazismului” l-a pasionat și, socotîndu-se uns de zeii nordici să continue „opera” caporalului din armata lui Wilhelm al II-lea, căpitanul din aviația lui Eisenhower I a făcut în 1954 un pios pelerinaj la Berchtesgaden. Iar în 1956, cînd s-a eliberat din armată, a venit la Washington și s-a încoronat ca führung unic și suprem al tuturor nazistilor din S.U.A., șef a 30 de derbedei încadrați într-un soi de batalion de asalt sub denumirea de „troopers” (cavalerie ușoară), avînd un program ce se reduce deocamdată la două puncte: negrii din S.U.A. să fie trimiși în Africa și evreii la... crematoriile!

Patru ani s-a tot căznit Rockwell să se afirme. Dar n-a avut succes. Astă-vară s-a hotărît să iasă la drumul mare pe scară națională, organizînd manifestații ale „partidului” său în mai multe orașe. Pentru New York, ridicolul hitlerăș american a solicitat faimosul Union Square. Robert Wagner, primarul reacionar al New York-ului, n-a avut nimic de obiectat, dar Rockwell și-a dat în petic: în ajunul manifestației s-a gîndit să-și facă publicitate, acordînd un interviu unei societăți de radio. Expunîndu-și în cadrul acestuia „principiile”, el a provocat un asemenea val de proteste, încît Wagner s-a văzut silit să-i interzică mitingul. Urmasii? Führungul și-a ridicat cortul și a plecat la Washington cu întreaga sa șatră. Aci, în imediată apropiere a Casei Albe — ciudată coincidență! — Rockwell și-a instalat o tribună, în jurul ei a postat cîtiva haidamaci în cămăși brune cu zvastici pe mîncă, și a început să facă spume la gură răcnind: „negrii în Africa — evreii la gazare!”

Dar în Washington nu trăiesc numai secretari de stat, senatori și generali, ci și mulți oameni cu bun simț. Fapt ce a determinat o încăierare din care mai mulți dintre derbedei lui Rockwell s-au ales cu cămășile sfîșiate și oasele muiate...

După care, sub presiunea opiniei publice a urmat un proces menit a-l judeca pe Rockwell pentru provocări de dezordine.

America este însă „țara libertății”! Și „iubitorii de libertate” din S.U.A. nu au putut avea somnul liniștit știînd că lui Rockwell i s-a interzis să vorbească la Union Square și că băieților li s-a încercat țaria spinărilor la Washington. Fapt pentru care influența organizație „Civil Liberties Union” (aceasta, zice-se, apără drepturile fundamentale ale cetățenilor americani) a declarat că, deși nu e de acord cu „principiile” lui Rockwell, va susține în fața justiției „dreptul” său de a-și spune cuvîntul. Pentru pitorescul întregii afaceri, mai amintim un amănunt: cei doi avocați trimiși de „Civil Liberties Union” să latre în apărarea lui Rockwell sînt... evreii. Reprezentanții ai burgheziei evreiești din S.U.A. care, dat fiind faptul că n-a simțit pe propria sa piele ce este hitlerismul, se arată gata să sară în apărarea oricărui nou Hitler. Pledoaria lor s-a întemeiat pe invocarea primului articol al Constituției americane, cel privitor la libertatea cuvîntului, a presei și a întrunirilor.

Procesul s-a judecat la Washington. Procedura fiind completă — ca sa întrebunțăm un termen consacrat — după ample dezbateri, justiția din capitala S.U.A. și-a spus cuvîntul. Dreptatea a fost împlinită! Fascismul a fost pus cu botul pe labe! Democrația a triumfat! Rockwell a fost CONDMANAT! Da: tribunalul din Washington l-a condamnat! La cît? Ce importanță are?! Principalul e că l-a con-

damnat! Ei, „la cît” — „la cît”! Ce sînteți atî de insistenți?!... Ei bine, fie... Am să vă spun... Tribunalul din Washington l-a condamnat pe numitul George Lincoln Rockwell, căpitan în retragere, domiciliat în Arlington, statul Virginia, str. Randolph nr. 928, pentru provocări de dezordine publice, violență și incitare la crimă, la ... 100 de dolari amendă sau 30 de zile închisoare în caz de neplată.

Rockwell nu e de acord cu sentința. Probabil că trebuia să i se dea și o pereche de ciorapi de mătase în plus... Drept pentru care a depus o cauciune de 500 de dolari și a făcut apel.

Un singur lucru îl satisface: pînă acum nu era cunoscut decît de cei 30 de golani ce constituie „partidul” său; acum însă, mulțumită scandalului făcut în presă, toată America a auzit de el. De altfel a și făcut o declarație publică în acest sens: „Pînă acum presa m-a ignorat. Dar acum o silesc să-mi facă publicitate”.

Rockwell are dreptate: încă vreau cîteva duzine de condamnări de acest fel și führungul din Arlington ar putea deveni führung-cancelar.

Cum s-o fi spunînd pe americaneste „Heil Rockwell”?...

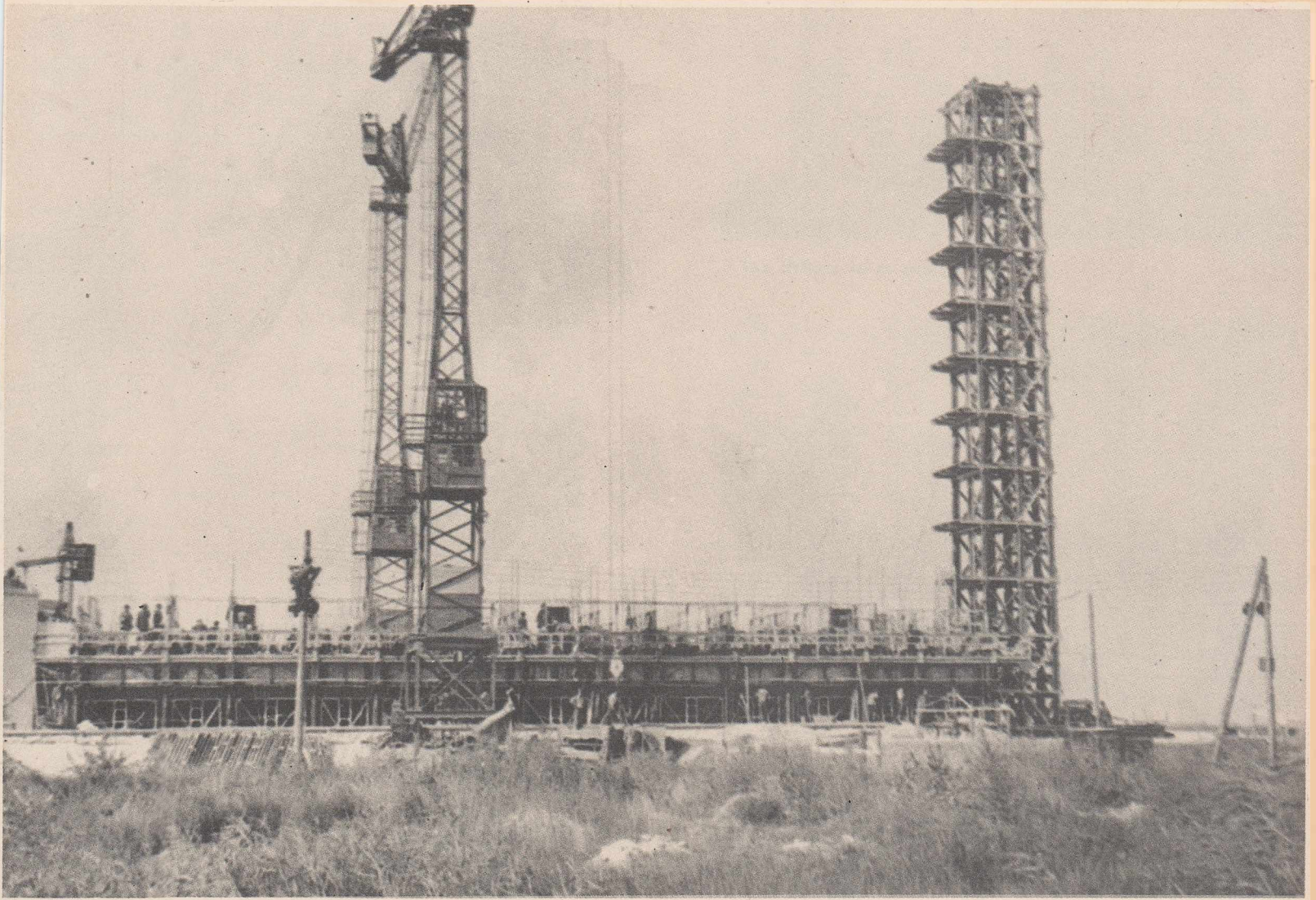
LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

O telegramă sosită din Canada anunță înființarea unui partid nazist și în această țară. Și cînd te gîndești că d. Diefenbaker ține și el discursuri despre „națiunile captivate”!...

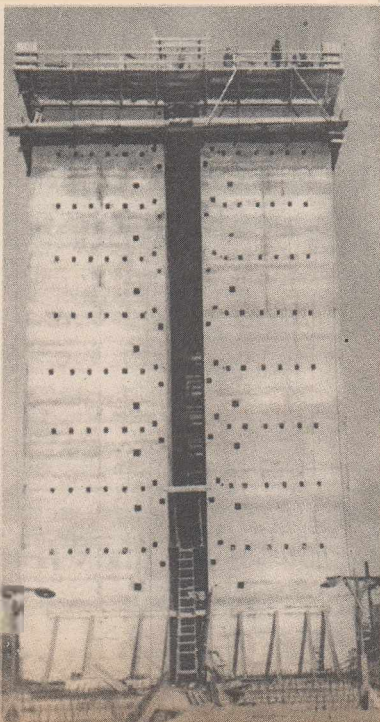
Recunoașteți imaginea? Vi se pare! Nu e un aspect din Münchenul anului 1933, ci unul din Washingtonul lui 1960. La tribună: führungul Rockwell; de gardă: golani din formațiunea de „troopers”. Revista vest-germană „Stern”, publicînd această fotografie, o comentează astfel: „Nu vă fie teamă, acest führung și acest popor sînt departe de noi... Mica grupă de fanatici de pe tribuna împodobită cu drapelul american nu urlă pe nemțește, ci pe englezește. Nu urlă „Heil Hitler”, ci „Heil Rockwell”, dar ce e drept, cu crucea încîlcigată pe braț... Oare n-o fi aici nîsaiva invidie? La Bonn, unde guvernăntul practică în voie nazismul, nu e permis să se poarte zvastica pe braț!...”

N UNSPREZECE ZILE...

AȘA ERA LA 28 SEPTEMBRIE când pe plaja Mamaiei se ridică primul nivel cenușiu-verzui de beton, al unui mare hotel.

În peisajul litoralului nostru a apărut linia verticală.

In toamna asta generoasă în culori, în peisajul litoralului nostru s-a petrecut o revoluție care îi va transforma de acum înaintea personalitatea: a apărut linia verticală. Martoră, în ultimii trei ani, a ofensivei neîntrerupte a constructorilor, panglica de nisip a litoralului a văzut apărând, în acești ani, superbe esplanade ale Eforiei, Mangaliei și Mamaiei, zeci de hoteluri cu loggii și balcoane pastelate, restaurante de cristal acoperite cu grațioase și elegante pinze de beton, scări monumentale, beția de culori a peluzelor. Cu toată imaginația arhitecților, toate aceste construcții s-au supus unei legi a peisajului marin: orizontalitatea. Și iată că la Mamaia această lege a fost violentată brusc, exploziv. Faptele merită să fie narate.

La 27 septembrie, pe plaja Mamaiei, în punctul cu pricina, nu se vedea nimic.

La 28 septembrie, pe plaja Mamaiei se ridică primul nivel cenușiu-verzui, de beton, al unui mare hotel.

La 30 septembrie, hotelul era la al treilea cat.

La 5 octombrie hotelul avea 8 caturi.

La 8 octombrie se termina turna-

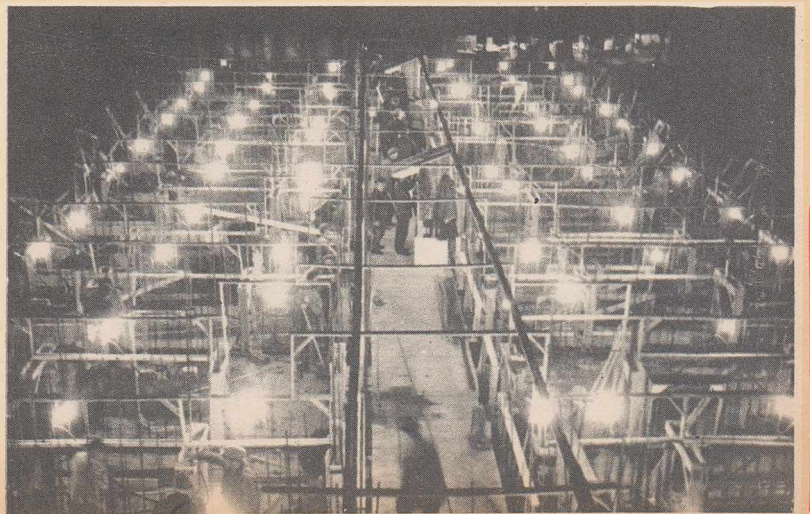
rea ultimului nivel al hotelului: al unsprezecelea.

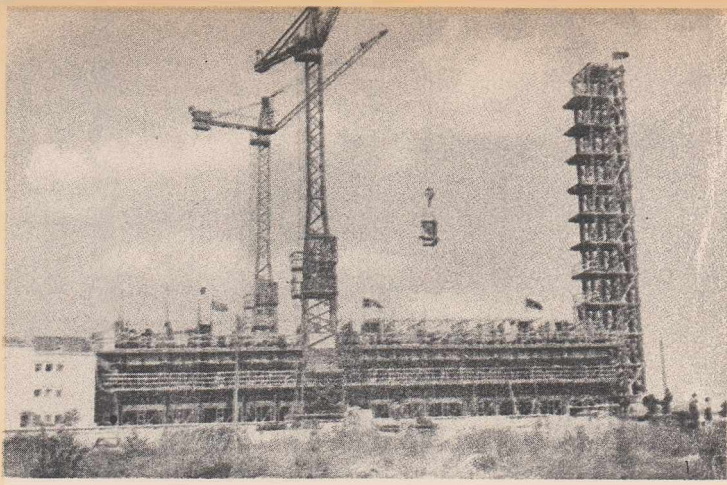
Cu cinci ani în urmă, ridicarea unui etaj dura aproape o lună de zile. Astăzi, orice constructor care se respectă încearcă să realizeze un etaj pe săptămână.

La Mamaia, în urma evenimentelor enumerate mai sus, s-a experimentat un nou ritm de construcție: ziua și etajul.

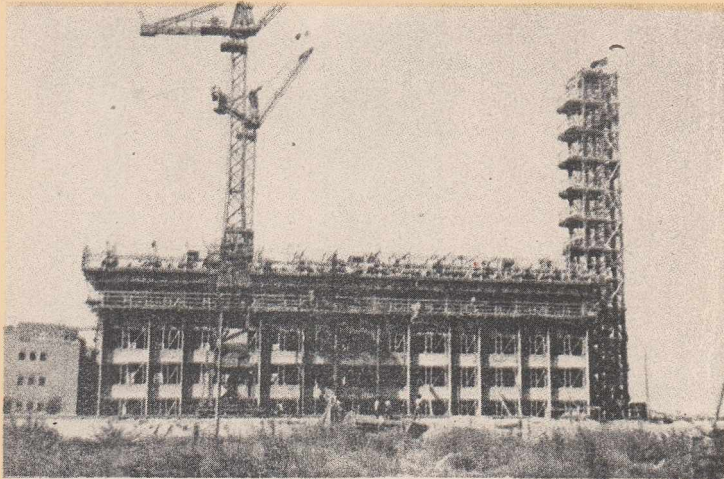
Nu e anticipație. E — în lumina hotărârilor Congresului — doar

Noaptea lucrul continua fără intrerupere.

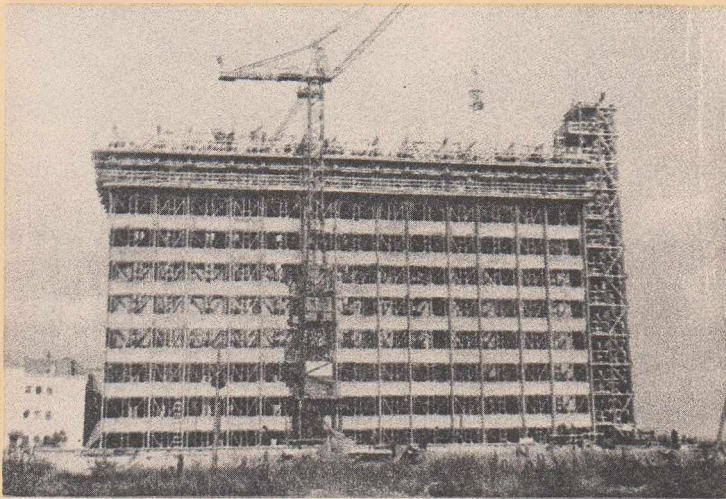

LA 30 SEPTEMBRIE hotelul era la al treilea cat.

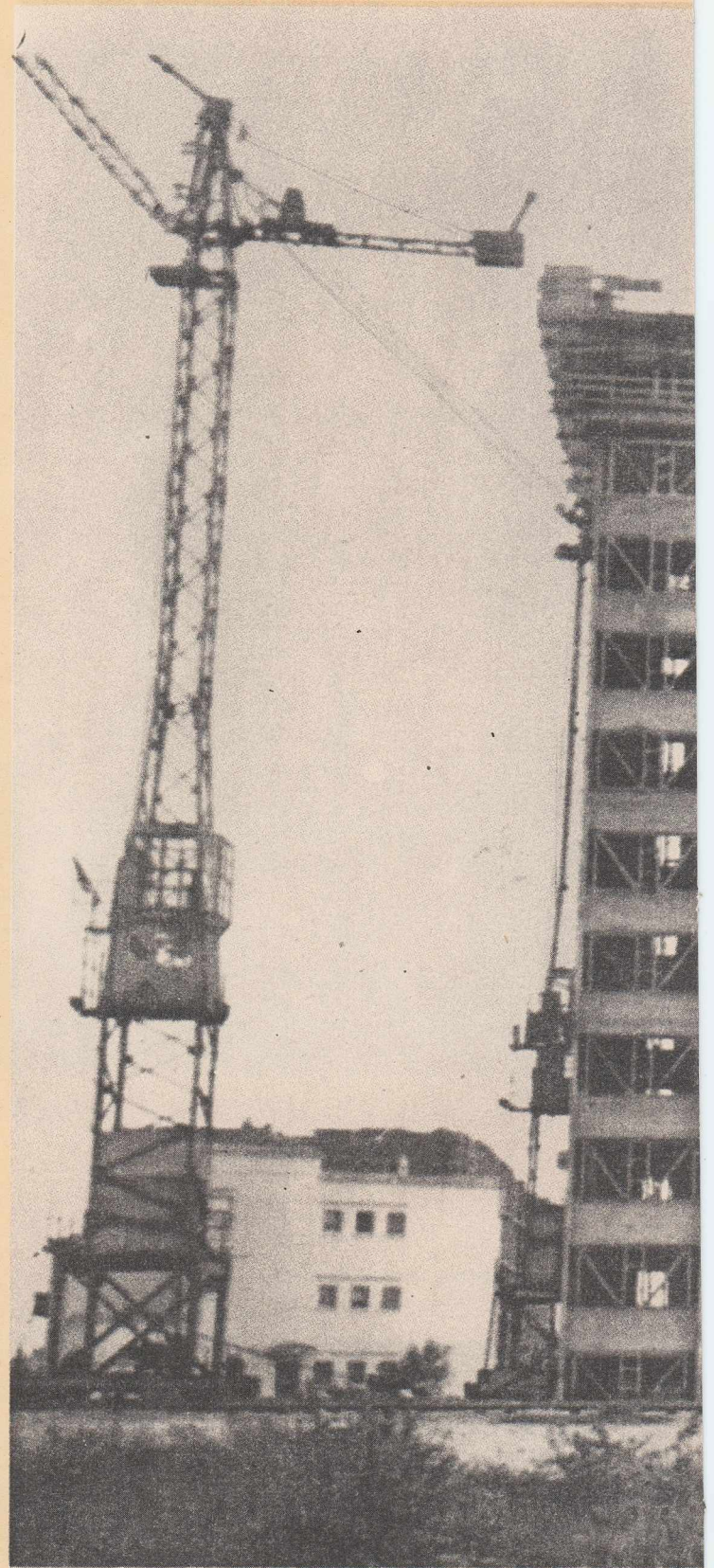
LA 1 OCTOMBRIE hotelul avea patru caturi.

LA 6 OCTOMBRIE hotelul ajunsese la al noulea cat.

LA 7 OCTOMBRIE hotelul avea 10 caturi.

o dovadă a preocupării pentru aplicarea unei metode noi de construcție: cofrajul glisant.

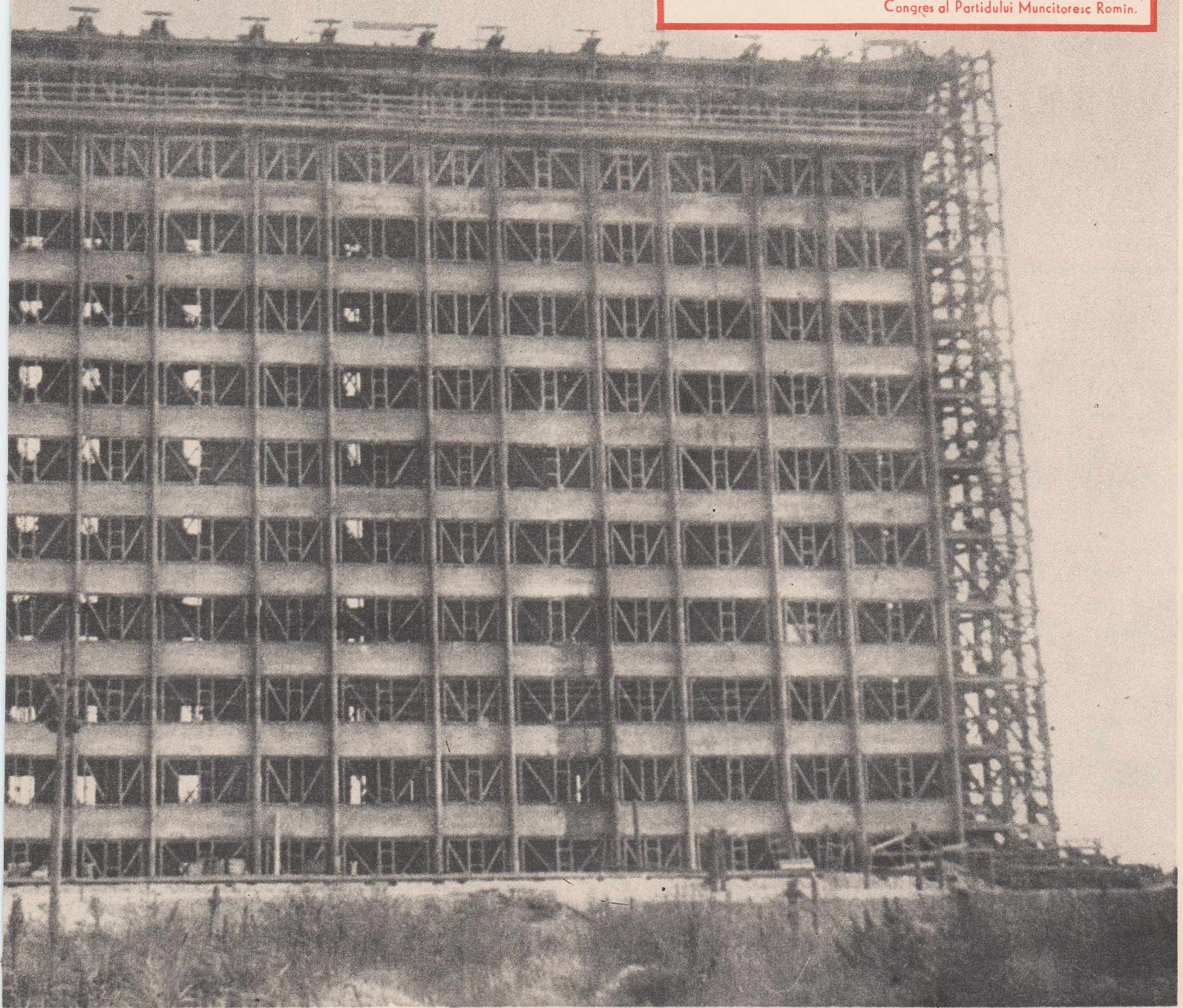
Metoda a mai fost aplicată la noi în țară. Dar era vorba de silozuri industriale, adică de simpli cilindri de beton. Aci însă e vorba de o clădire în unghiuri și cu racursiuri, ceea ce prezintă mari dificultăți pentru metodă și constituie o mare noutate la nivelul tehnicii mondiale, construcțiile civile astfel

ridicate putindu-se număra pe gete în toată lumea.

Cofrajul glisant constă în cutie compartimentată, avind ma exactă a planului clădirii. Înțimea lui e mică: 1,15 metri. E degrabă un briu, care încinge treaga clădire pe dinafară și dinăuntru. În el se toarnă bet ca la cofrajele obișnuite. Înca ca betonul să ajungă pină sus cofrajul se ridică cu 2-3 centim

**În domeniul lucrărilor de construcții-montaj, al
cărui volum va crește în 1965 de circa 2 ori față de
1959, se va trece la extinderea metodelor industriale
de execuție prin dezvoltarea mecanizării lucrărilor,
folosirea pe scară largă a prefabricatelor și a meto-
delor de lucru rapide.**

Din raportul ținut de tovarășul Gh.
Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea
Congres al Partidului Muncitoresc Român.

AȘA ERA LA 8 OCTOMBRIE, ziua în care s-a terminat
turnarea ultimului nivel al hotelului: al unsprezecelea.

Se toarnă beton în continuare. Peste 5-6 minute, cofrajul se ridică cu alți 2-3 centimetri. Și tot așa, la fiecare 5-6 minute, cofrajul glisează, adică lunecă în sus câte 2-3 centimetri. Socotiți cât face asta pe oră, cât pe zi, scădeți întreruperile și o să ajungeți la ritmul de care am vorbit mai sus: un etaj pe zi.

Pe suprafața întregii clădiri sînt dispuse o sută de prese. De ele e agățat cofrajul glisant pe tije de

oțel și platforma de lucru cu tot ce comportă ea: oameni, pompe, materiale, cabina de comandă, difuzorul radioficării și chiar un telefon la care se poate vorbi cu... Bucureștiul. Cele o sută de vergele de oțel pe care se cațără cofrajul par, la prima vedere, condamnate să rămână în pereții de beton ai construcției — ca nevasta meșterului Manole din legenda Curții de Argeș — înmormintate în propria lor operă.

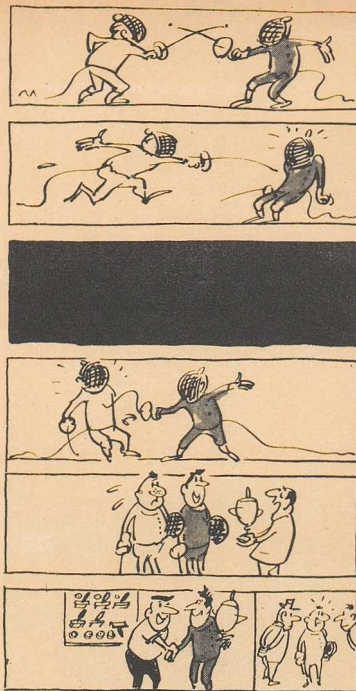
Dar o legendă e, orice s-ar spune, mai frumoasă, cînd se termină cu bine. Și tijele se recuperează, prin îmbrăcarea lor într-un manșon de oțel care glisează o dată cu cofrajul. Desigur că proiectantul nu s-a gîndit să... răzbune tragicul destin al soției din legendă, ci să economisească timp și douăzeci de tone de oțel special de scule, la fiecare bloc. Și a reușit!

Iar muncitorii și inginerii nu se

gîndesc la basme, cînd, suspendați pe platforma glisantă, într-o încordare permanentă, se ridică, o dată cu opera lor, spre înălțimi. Noi însă, care avem timp destul de contempla, ne-am amintit — de-a lungul zilelor cât am fost martorii acestei experiențe — de Făt-Frumosul copilăriei, care creștea într-o zi cât alții într-o săptămînă.

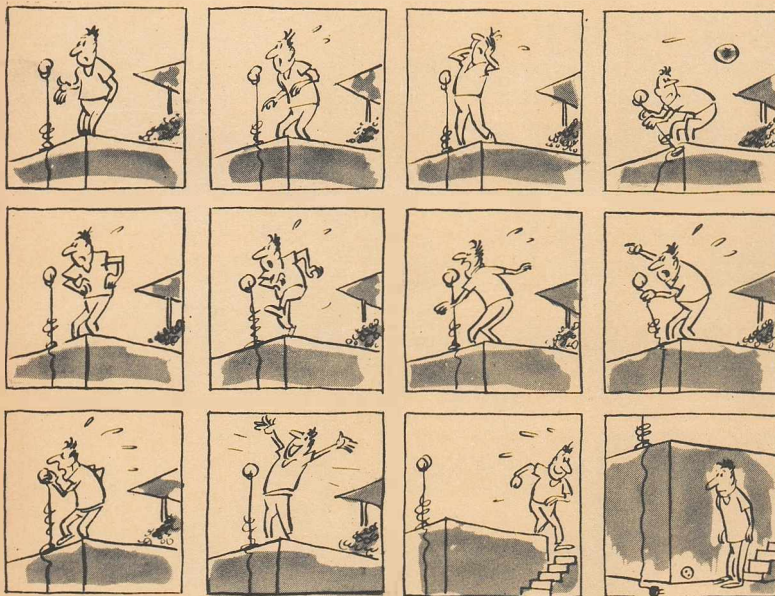
Ing. Gh. URSU

UMOR ...LA PRIZA

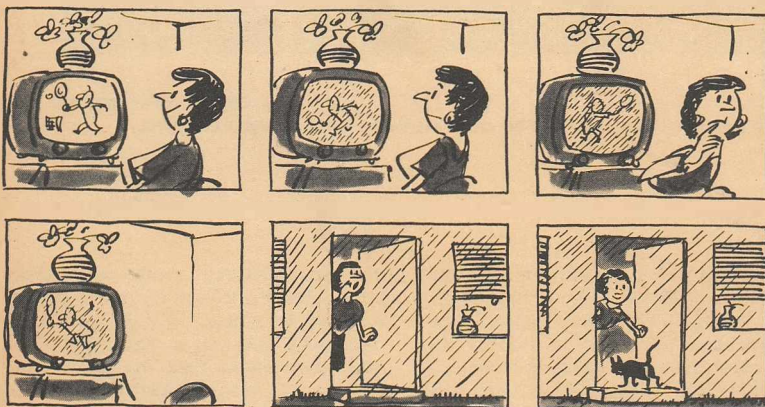

Cupa și câștigătorul ei.

Desene de MATTY

Transmisiile sportivă.

Din foloasele televiziunii.

SPORTURI DE TOAMNĂ

Desene de Fred GHENĂDESCU

Maraton

Greutate

Prăjină

Disc

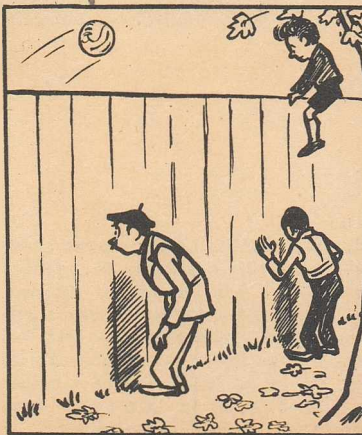
100 metri

Marș III

Obstacole

Garduri

OMUL-PLANETĂ

Povestire științifico-fantastică

de Mihu DRAGOMIR

Ilustrații de Valentina DINU

zică? Îți place atât de mult muzica veche! Avem amîndoi, deocamdată, prea mult timp liber. Eu — ce vrei? — trebuie să citesc. Știi bine că nu mă pot întoarce pe Pămînt fără să-mi fi trecut toate examenele la încă o specialitate. Nu pot să rămîn toată viața numai medic. Înțelege, ce naiba!...

Discuția era pur formală, deoarece ajungeam întotdeauna, orice argumente aș fi întrebuițat, la aceleași rezultate: lacrimi, reproșuri, țipete. Asta îmi urca sîngele în cap. Nici aici, pe astronavă, nu puteam avea liniște? Și drumul urma să dureze zece ani buni pămîntești!...

Cearța a fost mai violentă decît de obicei și, în cele din urmă, am plecat, trîntind bineînțeles și eu ușa. M-am învîrtit fără rost pe coridoare, apoi am intrat în sala spitalului. N-aveam nici un pacient și în fiecare dimineață nu făceam altceva, Magda și cu mine, decît să mutăm de colo-colo aparatura și instrumentele. Magda numea spitalul „salonul meu alb”, așezase flori în toate colțurile și pretindea, rîzînd, că nu va permite nimănui să-i calce pragul, decît pentru a vizita „locul unde în antichitate erau îngrijiți cei ce acceptau să se îmbolnăvească”. Tot în „salonul alb” voia să ne invităm prietenii, în fiecare an la aniversarea căsătoriei, deoarece acolo nu călca picior de om străin... Amintindu-mi de toate acestea, izbucnirea ei, neașteptată și totuși atât de obișnuită, m-a durut brusc, ca o mușcătură. Magda era o femeie voluntară, agitată, incapabilă să aibă o clipă de reverie fără ca, imediat, să nu vrea să-și transforme gîndul în realitate. De altfel,

— draga mea, de ce nu faci și tu sport, ca toți ceilalți? De ce nu ascuți mu-

— Nici în salonul meu nu pot fi singură o clipă?

Magda ședea în pragul ușii, invitîndu-mă, prin atitudinea ei, să plec.

— Magda, toată enervarea ta este ridicolă, vreau să-ți...

— Te rog, lasă-mă singură. Du-te și pregătește-ți examenele. Student întîrziat!...

Am plecat traversînd furios coridoarele goale. Erau orele de somn și, în afară de piloți, toți cei de pe astronavă dormeau. Unde să mă fi dus? Magda, deși îmi ceruse să o las singură, n-ar fi rămas în „salonul alb” mai mult de un sfert de oră. Apoi m-ar fi căutat, ca să-și descarce enervarea. Doar nu ni se întîmpla pentru prima dată!...

În cele din urmă m-am hotărît să mă duc la cabina terminală, unde Magda nu mă putea găsi, măcar cîteva ore, pînă cînd avea să se liniștească. M-am felicitat pentru această idee, am coborît, de-a lungul întregii astronave, cu ascensorul, am intrat în cabină, am blocat ușa și m-am trîntit pe o ladă.

Cabina era puțin încăpătoare, deși lungă de vreo zece metri. Pe rafturi erau îngrămădite materiale de rezervă. O lumină albă, egală, ca pe culoarele astronavei, scâldea încăperea. Am stat așa nu mai știu cît, încercînd să nu mă mai gîndesc la

certurile mele cu Magda. La ce mă gîndeam? Nu știu. Poate că am și ațipit. M-am trezit cu spatele înțepenit de răceala lăzii de care mă rezemasem. Doamne, eram închis în cabină de aproape cinci ore! Desigur că Magda mă căuta, neliniștită, prin toate colțurile astronavei. Ce copilărie din partea mea, să mă supăr pentru o nimica toată! Puteam foarte bine să las, pentru o oră, două, cărțile și să mă fi dus cu Magda la piscină sau să ne plimbăm, pur și simplu, prin micul parc din mijlocul astronavei... Avea dreptate: mă ocupam prea puțin de ea!

Cînd am vrut să ies, ușa n-a cedat, ca o ușă oarecare, între camere obișnuite, închisă cu cheia. Am forțat, dar mecanismele nu răspundeau. Am încercat toate bu-

După ce, trecînd de Jupiter, ne pregăteam să ieșim din sistemul solar, pentru a ne continua călătoria către Tau Ceta, vechile certuri dintre mine și Magda au reînceput. Ca de obicei, s-a sculat brusc în timp ce citeam și a ieșit din cameră trîntind ușa, așa cum făcea și acasă, pe Pămînt. În astfel de momente n-o mai întrebam nimic și poate că tocmai prin asta greșeam. Știam dinainte tot ce avea să-mi reproșeze: nu mă ocupam de ea, îmi pierdeam

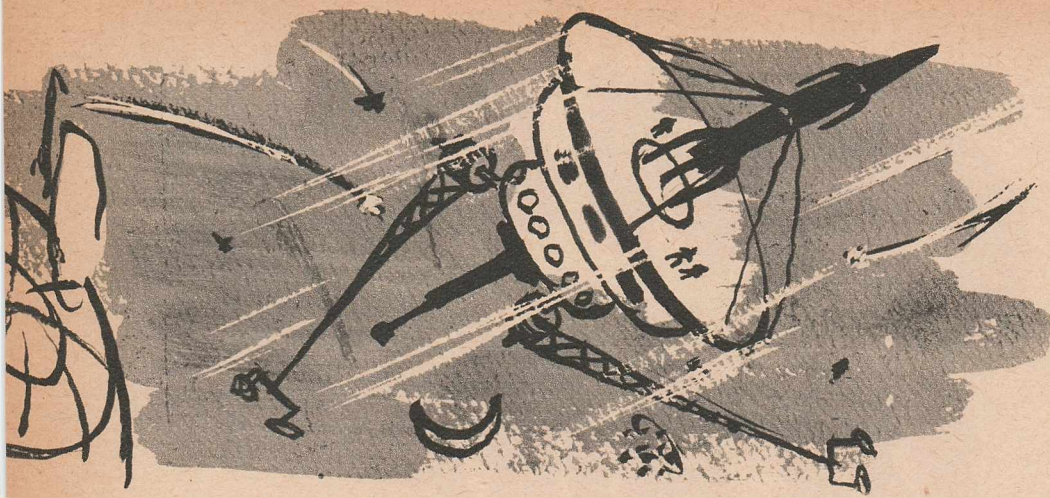
timpul numai cu nasul în cărți!...

S-a înapoiat după cîteva minute și mi-a spus tăios: — De data asta cred că ai înțeles: nu mai pot suporta. Nu m-am închis cu tine în astronavă pentru a te contempla citînd. M-am săturat.

Am căutat să-i răspund cît mai calm, deși mă socoteam, ca în toate întîmplările asemănătoare, nedreptățit. Zîmbeam, dar îmi simțeam zîmbetul fals și asta mă infuria și mai mult:

— Dragă mea, de ce nu faci și tu sport, ca toți ceilalți? De ce nu ascuți mu-

toanele și mînerile. Degeaba. Am căutat butonul de alarmă, și un șuierat ascuțit a umplut cabina. Am apăsat încă o dată, lung, și m-am așezat din nou, așteptînd. Îi și vedeam pe piloți rîzînd de nepriceperea mea și pe conducătorul expediției cerîndu-mi să mai trec o dată probele tehnice... Și, desigur, găsindu-mă blocat în cabină, toți vor bănuî că m-am certat din nou cu Magda. Gîndul acesta m-a înfuriat din nou. Trebuia să am cu ea o explicație categorică. Dragostea noastră trebuia ferită de ridicol.

A trecut aproape o jumătate de oră și nimeni nu răspundea șuieratului de alarmă. Am sunat din nou, năpădit de o neliniște lesne de înțeles. Am acționat mecanismele care deschideau hublourile și am încercat să privesc afară. O nemărginită de smoală, în care licăreau, roșii, cîteva puncte îndepărtate, privelește obișnuită în timpul lungilor călătorii cosmice. Am bătut cu pumnii în ușă, am strigat — deși știam că nu mă poate auzi nimeni — am sunat prelung alarma. Nu-mi răspundea nici un semn din afară. Am eliberat și celelalte ferestre și, privind în toate părțile, am înțeles. Se înțimplase un lucru groaznic: cabina se desprinsese de astronavă și eu rămăsese singur, plutind în nemărginirea Cosmosului.

Cum s-au petrecut faptele, n-am înțeles. Cred că, voind să deschid ușa, am acționat un mecanism corespunzînd comenzilor de desprindere din afară. Cabina terminală, ca și alte părți ale navei, se putea desprinde, pentru diverse eventualități. Dar ce importanță mai avea dacă îmi explicam sau nu faptele; Mă găseam singur, ca într-o celulă de închisoare, prin vina mea sau a altora, și trebuia, trebuia să-mi caut salvarea. După prima spaimă, mi-am revenit. Nu era nimic prea grav — mi-am spus — cabina nu putea decît să urzeze, cuminte, corpul astronavei, ca un satelit minuscul. Știam că în fiecare cabină se găsea cel puțin un costum de scafan-

dru cosmic pentru ieșirea liberă în spațiu. Într-adevăr, l-am găsit cu ușurință, l-am îmbrăcat și, prin îngustul coridor etanș al hublourilor, am ieșit în Cosmos.

Corpul astronavei nu se găsea nicăieri.

★

Am reintrat în cabină, impunîndu-mi cu greutate calmul. Mi-am amintit că și cabina terminală, ca și alte cabine ale astronavei, era înzestrată cu mecanismele retrofuzelor și putea fi lansată în direcția contrarie zborului. Cînd vor observa cei de pe astronavă lipsa mea și a cabinei? Și ce vor putea întreprinde? Costumul de scafandru mă apărase de frigul cosmic și, totuși, pareă simțeam cum mă cuprinde toropeala caracteristică a înghetului, în care disperarea se pierde, o dată cu ultimele resturi de gînd.

Mi-am revenit într-un târziu. Trebuia să fac ceva. Am privit în jur. Cît puteam să rezist în cabina strîmtă și dușmănoasă, cu tăcerea ei scaldată în lumina albă, egală? Și de ce trebuia să mai rezist? Avea vreun sens? Avea sau nu, m-am trezit făcînd socoteala rezervelor din cabină. Erau jalnic de reduse. Un om rămas singur pe o insulă pustie are totuși în jur iarbă, poate pescui din apă scoici și pești, are aer, aerul care mie îmi lipsea sau avea să-mi lipsească nu peste mult timp. Aveam cîteva cutii de oxigen solid, pentru spital, dar nu le puteam folosi, deoarece aparatul pentru transformarea lui în oxigen respirabil era în „salonul alb“, acolo unde Magda voia să ne sărbătorim, în fiecare an, ziua căsătoriei noastre...

Nu-mi rămînea decît obișnuitul transformator al aerului din astronave, care avea o viață atît de limitată... În ce privește hrana, aceasta era și mai puțină. Și în plus n-aveam nici un aparat de transmisie. Gîndurile mă dureau, organic. Am înghițit două pastile hipnotice, ca să nu mă mai gîndesc la nimic.

Cînd m-am trezit, ceasul mi se oprise. L-am întors, dar ce putea el marca aici, în smoala densă a Cosmosu-

lui, cînd noțiunea de infinit devenise pentru mine atît de concretă? Mai exista oare timp? Și unde mă aflam în spațiu? Știam că intrasem în cabină după ce astronava ieșise din sistemul solar, cam prin dreptul lui Jupiter. Dar cît timp se scursese de atunci? Și încotro mă îndreptam, cu minuscula mea astronavă neaprovizionată? Am stat așa, încercînd să-mi adun gîndurile, care mi se scurgeau ca apa printr-o crăpătură, lăsîndu-mi creierul gol.

Pare ciudat, dar în clipele acelea de deznădejde absolută, îmi veneau în minte imagini absurde, ca povestea aceluia străvechi Robinson. Un petec de pămînt... Ce n-aș fi dat să simt sub picioare un metru pătrat de pămînt, să gonesc din jurul meu imensitatea vidă a Cosmosului! Ca să nu înnebunesc, trebuia să iau o hotărîre, oricare. Desigur, mi-a trecut prin minte ideea sinuciderii. Dar cîtă vreme aveam aer de respirat și ori cît de puțină hrană, ideea aceasta doar îmi plutea prin fața ochilor, dar nu se instala în conștiință. Și ar fi fost atît de simplu! Să deschid obloanele groase de metal galactic ale coridorului etanș din dreptul hublourilor, să las să pătrundă și în această scoică infimă vidul cosmic, și gata... Dar nervii îmi erau încă vii, ceva țipa în mine să mai fac încercarea de a găsi o ieșire. Dar ce puteam să găsească?

Am început să fac încă o dată inventarul cabinei. Erau mai ales aparate medicale și optice. Rezervele de medicamente erau destul de mari. Am pus deoparte tot ceea ce credeam că-mi poate folosi pentru a înlocui hrana și, pentru început, mi-am făcut o injecție masivă de recondiționant folosit în timpul operațiilor. Îmi ajungea pentru 24 de ore. Era destul, încît problema hranei a încetat să mă mai preocupe. Apoi, era un stoc mare de oglinzi solare, care nu-mi puteau folosi la nimic. Am zîmbit amar despachetînd niște culori pentru pictură. Se potriveau atît de exact situației mele!

(Continuare în numărul viitor)

Rosa vinturilor

„LEON GARROS ÎȘI CAUTĂ PRIETENUL“ este titlul unei coproducții sovieto-franceze în curs de realizare în studiourile sovietice. Subiectul acestui film este călătoria pe care o face francezul Leon Garros în Uniunea Sovietică, pentru a-l

găsi pe vechiul său camarad de arme, sovieticul Vaganov. Filmul ne poartă pe marile construcții ale comunismului, pe la Bratsk, Stalinograd, Irkutsk, Moscova, și prilejuiește reînfrînarea spectatorilor cu artiștii francezi: Jean Gavin, Leon Zitron (popularul telereporter), Jean Rochefort, ca și cu actorii sovietici: Iuri Belov, Liudmila Marcenko, E. Burenkov și Tatiana Samoilova, pe care credem că o recunoașteți în alăturata fotografie, ce reprezintă un cadru din acest film.

CU OCAZIA UNUI TURNEU ÎNTREPRINS ÎN S.U.A. de soprana sovietică Galina Vișnevskaja, aceasta a făcut o cîteva imprimări, printre care arile: „Casta diva“ din „Norma“ de Bellini și „Sola, perduta, abbandonata“ din opera „Manon Lescaut“ de Puccini. Consemnăm părerea criticului muzical al revistei americane „Newsweek“ în legătură cu arta interpretativă a cîntăreței: „Aceste discuri confirmă faptul că d-ra Vișnevskaja are o voce impresionantă, un pianissimo delicat și un strălucit registru acut“.

CELEBRUL ANSAMBLU SOVIETIC DE DANSURI, condus de artistul poporului Igor Moiseev, ansamblu cunoscut în toată lumea pentru măiestria sa, a dat recent spectacole în R.F. Germană.

Și aici, impresia lăsată de acești neîntrecuți dansatori a fost copleșitoare. Întă o imagine de la unul din spectacolele prezentate la Hamburg.

„PIRAMIDA UMANĂ“ este titlul unui film terminat de curînd, la Paris, în regia etnologului și cineastului francez Jean Rouch.

În noul său film Jean Rouch și-a propus să demonstreze că, în ciuda încercărilor cercurilor rasiste de a-i învrăjbi pe tinerii aparținînd diverselor rase, acestea pot fi prieteni. În fotografie, Jean Rouch (mijloc), încadrat de cîteva din interpreții filmului.

CEI MAI BUNI CÎNTĂREȚI BULGARI DE OPERĂ sînt reușiți în filmul colorat intitulat „Concert“.

Printre ei se numără: Vladimir Trandafilov, Nikolai Gbiurov, Katia Popova, Nikola Nikolov, Penka Koeva, Iulia Viener, Emilia Radeva, Liliانا Vasilieva și alții. Fotografia reprezintă un cadru din film (Nikola Nikolov și Lilianna Vasilieva în „Boema“ de Puccini).

LA BAUERBACH, UN MIC SAT DIN PROVINCIA TURINGIA (R.D. GERMANĂ), artiștii amatori din cooperativa agricolă locală au pus în scenă cu mult talent drama „Wilhelm Tell“ de Schiller, fiind îndrumați de maeștrii ai scenei teatrului de stat din Meiningen. Spectacolul constituie un omagiu adus marelui scriitor german Friedrich Schiller, care în anul 1782 a scris în satul Bauerbach piesa „Intrigă și iubire“ și a lucrat la piesele „Don Carlos“ și „Maria Stuart“.

ACI S-A DESCOPERIT PAPIRUSUL...

① Intrarea spre mormântul antic...

② Așa arată în 1960 „tumus”-ul din Callatis, în care s-a descoperit papirusul de acum 2.400 de ani — reconstituită modernă, executată de Comisia monumentelor istorice, pentru a folosi ca punct muzeal.

Turiștii și vizitatorii Mangaliei vor avea o surpriză: în toamna aceasta a fost reconstituit mormântul în care a fost găsit anul trecut un papirus a cărui descoperire a stîrnit senzație printre arheologii din lumea întreagă. Este vorba de primul papirus descoperit pînă acum în Europa. Documentul se afla într-un mormânt vechi de peste 2.400 de ani, în care „se odîneau” resturile omenești ale unui bărbat — un pontif sau vreun om de rază al străvechii cetăți Callatis. Papirusul, pe care defunctul îl ținea în mîna dreaptă, a suferit avarii în cele două milenii și jumătate cîl a trecut de la înhumare, astfel că el se află acum în reconstituire. După refacere și descifrare, documentul respectiv va constitui un prețios material documentar pentru studiul Dobrogei.

În toamnă, Comisia monumentelor istorice, după indicațiile Institutului de arheologie al cărui cercetători științifici au făcut descoperirea, a reconstituit mormântul. Într-un „tumus” antic, înalt de șase metri, se va afla mormântul propriu-zis, refăcut, așa cum era acum 2.400 de ani, cu osemintele „defunctului”, cu podoabele rituale și cu tot ce conținea atunci. Interiorul „tumus”-ului, foarte spațios, este amenajat și iluminat fluorescent, în așa fel încît să constituie un monument muzeal pus la dispoziția vizitatorilor. Tot acolo, în vitrine, vor fi expuse importante piese arheologice descoperite în jurul mormîntului antic o dată cu papirusul.

F. U.

Noi corpuri de încălzire:

BATERIILE DE CONVECTOARE

Tehnica modernă se dovedește a fi pe zi ce trece tot mai zgîrcită cu consumul de metal. Toamă de aceea, propunerea de înlocuire a „clasicelor” radiatoare de calorifer prin bateriile de convector, pe care a început de scurtă vreme să le fabrică în serie întreprinderea de confecții metalice și aparataj din București, este binevenită. Noul produs — care va funcționa cu apă caldă sau aburi, la joasă tensiune, întocmai ca radiatoarele obișnuite — este compus din două țevi metalice, în jurul cărora se află înșirate, paralel, câteva zeci de plăcuțe de tablă. Aparent, avem în fața ochilor un radiator în miniatură; dar dacă adunăm suprafața tuturor lamelor înșirate pe o țevă de doi metri, obținem o suprafață de încălzire de 6,5 metri pătrați, deci mai mare chiar și decît cea pe care o oferă, de pildă, un calorifer obișnuit ce are 16-17 elemente. Sau, altfel spus: pentru un debit de căldură mai mare se va folosi o cantitate mai mică de metal.

Într-un viitor foarte apropiat, bateriile de convector vor înlocui în mare parte, în construcțiile de locuințe, tradiționalele radiatoare din fontă ale caloriferelor. Ele vor fi instalate într-o nișă acoperită pe trei sferturi cu o placă de lemn, pentru a-i feri pe eventualii neprevăzătorii de un contact direct cu bateriile, încălzite la o temperatură mai ridicată decît caloriferul obișnuit.

Întreprinderea va produce anual 50.000 convectori, înlocuind în felul acesta 8.000 tone radiatoare fontă.

Doi dintre realizatorii bateriilor de convectori: ing. Iancu Mircea și tehnicianul Ion Cocoloș.

Colțul vînătorului

A ÎNCEPUT VÎNĂTOREA DE IEPURI

Spun unii: toamna se numără... iepurii! Într-adevăr iepurii sînt numărați, dar nu toamna, ci spre sfîrșitul iernii. Atunci are loc așa-zisa „evaluare a vînatului”, pentru cunoașterea efectivelor rămase după închiderea sezonului de vînațoare.

Toamna fusă, se numără iepurii împușcați. Toată primăvara și vara, vînătorii i-au ocrotit (împușcînd ciori și coțofene care le mîncă puii, vulpi, cîini hoinari și lupi care, pe lîngă pui, mîncă și iepuri adulți), dar după 1 noiembrie au ieșit cu puștile pe cîmp în căutarea acestor animale.

Un scriitor francez spunea cîndva că orice vînător își începe „cariera” ori cu un iepure, ori cu o rață. Aceasta, probabil fiindcă iepurii se află peste tot și fiindcă sînt proverbial de profitabili. Într-un an, vîd lumina zilei 3-4 rînduri de pui de iepure. Ba mai mult, primii pui, născuți primăvara, prin martie-aprilie,

creșo repede și pînă în toamnă devin și ei părinți! Și încă o particularitate: iepurele nu se împărțeașă prea mult de locul unde s-a născut. Majoritatea iepurilor trăiesc pe o rază de 1 km în jurul locului natal. Această-i bine de

știut, fiindcă în aceste zile nu aveți decît să vă amintiți unde ați văzut iepuri astă-vară și să mergeți să-i căutați (bineînțeles, avînd permis de vînațoare și ieșind pe cîmp cu asentimentul și în condițiile cerute de fillala de vînațoare respectivă).

Dar ca să aveți succesul asigurat trebuie să cunoașteți cîteva amănunte în legătură cu viața și obiceiurile iepurelui.

Astfel, iepurele se hrănește noaptea, iar ziua, ascuns, se odihnește. Locul de odihnă și-l alege în funcție de vreme; pe vînt ori pe ploaie el caută tufșurile, porumbiștile și orice alt loc unde vîntul nu-l supără. Pe timp frumos preferă locurile deschise și mai ales arăturile, unde oamenii și vitele nu-l prea deranjează.

Și încă ceva: iepurele își alege ascunzîșul spre sfîrșitul nopții; și chiar dacă dimineața vremea se schimbă, el rămîne pe locul unde s-a aciuat. Dar cum căutăm iepurii? Despre aceasta, cu alt prilej...

LA O FABRICĂ DIN SIGHET

Aspectul exterior și numărul oarecum restrîns al celor ce muncesc aci nu dau fabricii „Partizanul” din Sighet înfățișarea de mare întreprindere. Totuși, e vorba de singura fabrică din țară care prelucrează părul de cal și de porc ca materie primă pentru alte fabrici, cum ar fi „Pensula” din Cluj, „Haia Lifșit” din Oradea, „Steaua roșie” din Timișoara. La rîndul lor, acestea îl transformă în periuțe de dinți, în perii și bidinele, pensule și alte produse de acest fel.

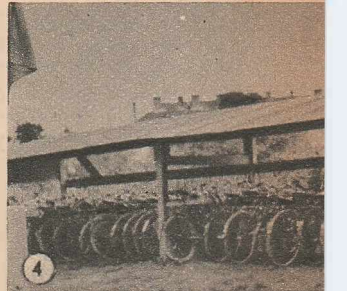
Viața adevărată a acestei întreprinderi începe abia din 1948, cînd mica întreprindere capitalistă a trecut în patrimoniul statului. Fabricuța, în care lucrau pe atunci doar 39 de oameni, a crescut zi de zi, transformîndu-se într-o adevărată întreprindere industrială la prestigiuul căreia își aduce aportul aproape 500 de oameni.

În 1956 fabrica nu avea încă un profil bine definit. Întreprinderea prelucrînd părul, producînd în același timp perii, pensule, bidinele etc. În lumina documentelor Congresului al 11-lea al P.M.R. s-a pus în fața fabricii „Partizanul” sarcina stabilirii unui profil, acela pe care-l are astăzi. N-a fost un lucru ușor. Cadrele calificate erau puține și, o dată cu creșterea sarcinilor, trebuia să crească și numărul acestora. Atunci Ioan Ardeleanu, șef de secție în întreprindere, a pornit cu camionul prin localitățile din jur să găsească muncitori. Și i-a găsit! De toate vîrstele, cu meserii variate sau fără nici una și de diferite naționalități: romîni, unguri, evrei, ucraineni... Au venit atunci și li găsești și acum muncind și trăind laolaltă.

Calificarea? Cei mai vechi, și aceștia erau puțini, au avut grijă ca noii veniți să învețe. Așa s-a întîmplat de pildă cu utemista Ana Moroz, care a găsit în candidata de partid Eva Silvoșan, sefă de brigadă și fruntașă în muncă la mașinile de tras lungime, un bun sfătuitor, învătător și prieten. De atunci, de cînd Eva Silvoșan i-a dat Anei Moroz primele sfaturi, inițind-o în tainele meseriei, au lucrat mereu împreună și împreună le găsești și astăzi, la aceeași mașină. Printre fruntașii în muncă se numără și Rozalia Kolya, veterana în întreprindere, care lucrează la mașina de amestec, iar la secția de finisaj găsești o întreagă brigadă care poartă titlul de fruntașă. Este vorba de brigada condusă de comunistă Viorela Moiş, deputată în Marea Adunare Națională. Am dat numai cîteva nume; cei care se mîndresc cu titlul de fruntaș în muncă sînt cu mult mai mulți. Nici nu ar putea fi altfel, de vreme ce cei peste 90 de comunisti care lucrează aici se străduiesc să fie la înălțimea sarcinilor, constituind un adevărat exemplu pentru restul salariaților fabricii.

Ca urmare a sarcinilor trasate de Congresul al 11-lea al P.M.R., creșterea producției și calitatea acesteia constituie o grijă de căpetenie a colectivului fabricii „Partizanul”, ea asociindu-se cu lupta pentru cît mai multe economii. Pe această linie se situează o serie de măsuri, cum ar fi: schimbarea combustibilului solid cu motorină = 90.000 lei economie anual; înlocuirea vechinului și rudimentarului uscător cu unul nou = alte 80.000 lei economii; aplicarea unor inovații și raționalizări, ca aceea a prim-maistrului de fabricație Nicolae Covrig și a inginerului mecanic-șef Carol Terdic, intrată în funcțiune la 1 iulie 1960 = 44.170 lei economie anuală antecalculată.

Romulus SCURTU
Fotografiile autorului

① Aceste două muncitoare lucrează împreună la aceeași mașină de cîțiva ani. Eva Silvoșan (stînga) este cea care i-a dat Anei Moroz (dreapta) primele îndrumări, cînd aceasta a venit în fabrică.

② Rozalia Kolya, care lucrează la mașina de amestec, este una din veteranele întreprinderii. Ea a cunoscut direct — pe vremuri — exploatarea capitalistă în fosta fabricuță de perii.

③ Un aspect din secția finisaj.

④ Cu ani în urmă, dacă existau 2-3 muncitori care aveau biciclete! Astăzi a fost nevoie de încă un rastei pentru că unul singur devenise neîncăpător. Un amănunt, desigur, dar un amănunt care ilustrează și el felul în care au crescut cîștigurile și nivelul de trai ale muncitorilor de aci.

Bucăți de tablă, de placaj, rogojini vechi de paie — acesta este „materialul de construcție” de care se folosesc cei nevoiași din Karaci, pentru a-și construi cât de cât un adăpost.

O ȚARĂ DATĂ ÎN ARENDĂ

de Tolen ȘAMȘIEV

În depărtare sclipeste marea. Ne apropiem de Karaci, capitala Pakistanului.

Pe aerodrom, funcționarii vamali ne scotocesc fără jenă bagajele. Completăm chestionare lungi. Șeful vămii cercetează îndelung pașapoartele sovietice și aruncă priviri bănuitoare, când nouă, când fotografiilor de pe pașapoarte.

Seara ieșim să ne plimbăm prin oraș. Pe stradă ne înconjoară de îndată cerșetorii. Vlăguți la maximum, cu zdrențele atârând pe ei, își întind mâinile cerind de pomană. Dar pe străzi se plimbă agale, cu un aer de superioritate, și turiști americani. Ei pășesc fără să se dea la o parte din fața nimănui, vorbesc cu glas tare, rid zgomotos. Când cerșetorii devin prea insistenți, cite unul din americani ridică amenințător cravașa și cerșetorii se risipesc speriați.

★

În acest oraș cu o populație de peste un milion de locuitori, nu există industrie grea. Aici func-

ționează mori mici, întreprinderi de prelucrare a bumbacului, a tutunului, a lemnului — toate de tip meșteșugăresc. Am avut prilejul să vizitez o „fabrică” de țesături de bumbac. Este o baracă scundă și murdară. În ea se văd mașini greoaie, demodate.

— Englezești? — îl întreb pe administratorul fabricii, un englez.

— Da! — răspunde el și adaugă numaidecât: Pakistanezii sînt niște oameni foarte ciudați; ei scot într-una mașinile din uz.

Pe fața muncitorului musulman de lângă noi, ochii sclipesc a minie. Nu spune însă nimic.

— Cît câștigi dumneata pe lună? — îl întreb eu.

— 25 de rupii — răspunde muncitorul. Dar am șase copii, nevastă și o mamă bătrînă. Pînă a fi angajat am fost șomer mai bine de un an.

— Copiii dumitale învață?

— Bani nu ne ajung decît pentru o lipie și o ceapă zilnic, iar pentru școală trebuie să plătești...

Administratorul englez se grăbește să mă poștească în altă secție. Când mi-am luat rămas bun de la muncitor, el a rostit deodată încet,

rusește, privind pieziș și cu teamă la englez:

— Moskva! Sputnik! Mir!

Și fața lui vlăguită s-a înseninat de un zîmbet.

★

Într-unul din bordeie am văzut, pe o grămadă de vechituri, doi copii gemeni, de vreo șapte ani, cuprinși de febră și aproape leșinați. Pe buzele lor palide se vedea o spumă uscată, sub pielea subțire coastele li se mișcau des.

— Ce este cu ei? — am întrebat.

— Nu știu — a răspuns întunecat tatăl, un bărbat de vreo 30 de ani, care însă părea de două ori mai bătrîn.

— Și n-ați chemat doctorul?

— Nu. Doctorul trebuie plătit și noi n-avem bani. Am lucrat ca lăcătuși la atelierele din port, dar am fost dat afară cînd m-am îmbolnăvit de malarie.

În grupul nostru se aflau cîțiva medici. Ei și-au oferit de îndată ajutorul.

— Dar v-am spus că nu am bani!

— a repetat ursuz pakistanezul.

— Vom face asta fără plată.

A trebuit să depunem destule eforturi ca să-l convingem pe bietul om că medicii noștri vor acorda ajutorul lor copiilor, fără să-i ceară pentru asta bani. Doctorii au făcut un consult și au explicat cum trebuie îngrijiți cei doi bolnavi, au scris rețetele și au lăsat ceva bani pentru medicamente.

— Nu pot să înțeleg ce fel de oameni sînteți! — nu contenea tatăl copiilor, aplecîndu-se în fața noastră și strîngîndu-și mîinile la piept. Pe obrajii lui scofilciți și brăzdați de zbîrcituri curgeau lacrimi.

★

Într-o seară am intrat să cinăm într-o cafenea din centrul orașului. În mijlocul sălii, sub o lustră, un ofițer american stătea întins într-un fotoliu, cu picioarele pe masă. Era servit de un chelner musulman, cu fața inteligentă, îmbrăcat în alb. Punînd mîncarea pe masă, el și-a plecat smerit ochii.

Cum s-o fi simțit musulmanul — învățat din copilărie ca atunci cînd intră în casă să-și lase încălțămîntea în prag — văzînd acum o astfel de batjocură la adresa obiceiurilor țării sale? Pesemne teama de a-și pierde bucata de pîine l-a învățat să renunțe la a mai observa multe lucruri!...

Mi s-a povestit că, odată, un chelner musulman i-a cerut indignat unui american să-și dea jos

picioarele de pe masă. Americanul l-a lovit cu cravașa. Chelnerul a ripostat, dîndu-i cu tava în cap. În cele din urmă pakistanezul nu numai că și-a pierdut slujba, dar a ajuns și la închisoare.

★

Litoralul Mării Arabe... La drept vorbind, plimbarea pe litoral nu ne-a făcut o mare plăcere. Văzduhul era plin de vucituc neconținut al avioanelor americane. Unele dintre ele tîrau după ele, pe cabluri lungi, conuri de pînză umflate cu aer, iar altele le atacau cu rafale de mitralieră. Am vorbit cu mulți pakistanezi simpli, dar nici unul dintre ei nu se gîndea la război. Și totuși, armata face mereu exerciții de război. Nici nu este de mirare, căci guvernantații Pakistanului au dat în arendă teritoriul țării „puternicilor lor aliați”, care l-au transformat într-o bază militară.

Din Karaci am plecat pe calea aerului la Peșavar, oraș din apropierea frontierei Afganistanului. De pe aerodromul din Peșavar și-a luat zborul avionul de spionaj american „Lockheed U-2”, doborît deasupra teritoriului U.R.S.S. la 1 Mai. (De atunci aerodromul este socotit de către turiștii americani drept principala „curiozitate” a orașului).

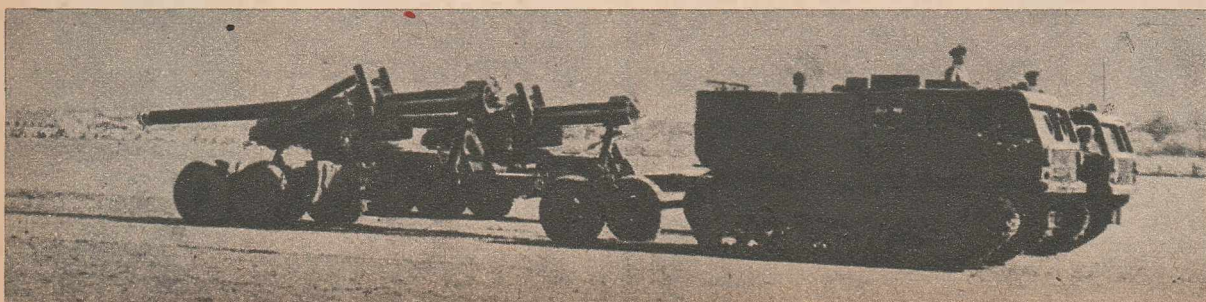
La Peșavar, unul dintre tovarășii noștri, adresîndu-se șoferului de taxi, i-a spus:

— Aveți un aer bun; aici nu este atît de cald ca la Karaci.

Șoferul s-a uitat spre cer, unde zburau avioanele americane, și-a îndreptat privirea piezișă spre polițiști și, zîmbind, a răspuns:

— Da, aerul de la noi nu e rău. Cu cît însă apar mai mulți ereți americani, cu atît aerul devine mai stricat.

Paradă militară la Karaci. Iată ce reprezintă „ajutorul american” dat Pakistanului!

MAGINI DIN R. P. ALBANIA

La 29 noiembrie poporul albanez sărbătorește cea de-a 16 aniversare a eliberării patriei sale de sub jugul ocupanților fasciști.

Prezentăm cu acest prilej câteva imagini din Albania de azi.

↑ Case de odihnă pe malul Mării Adriatice, în apropierea orașului Durres.

← În studioul de balet pentru amatori, din capitala R. P. Albania.

→ La combinatul textil din Tirana.

↓ La un concert al unei formații de muzică populară. Solistă: Julietta Arizi, o cunoscută interpretă a muzicii populare albaneze.

FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII

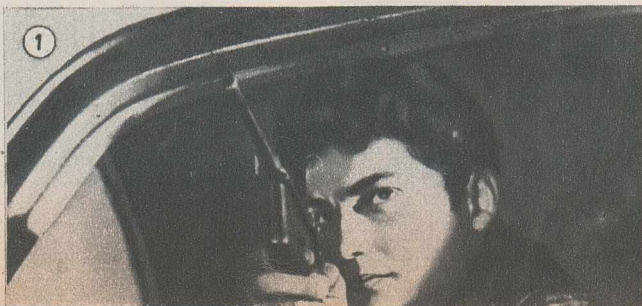
„CUIBUL VULTURILOR“ (foto 1) — coproducție a studioului „Mosfilm“ și a studioului „Albania Nouă“ — poate fi asemuit cu un letopiseț cinematografic în care cronicarii contemporani au însemnat istoricul luptei poporului albanez împotriva ocupanților fasciști. Un film pe cât de fidel istoriei, pe atât de atrăgător.

„DE LA APENINI LA ANZI“ (foto 2) — o coproducție italo-argentiniană — aduce pe ecran o povestire a scriitorului italian Edmondo de Amicis, autorul binecu-

noscutului volum „Cuore“ („Inimă de copil“). ...Un mic și sărman genovez traversează marea și oceanul pentru a-și regăsi mama plecată în America de Sud. El va trebui să străbată un drum

al mizeriei, umilinței și suferinței. Aceasta e pe scurt, povestea. Dar spre deosebire de alte multe filme italiene, micul interpret găsit de cinești nu este un talent. E doar un copil drăguț, care își înde-

plinește rolul cu destulă mediocritate. Așa se face că eroul și drama sa nu ne captivează și trec chiar pe planul doi, cedînd locul secvențelor ce descriu natura pitorească și obiceiurile din Argentina.

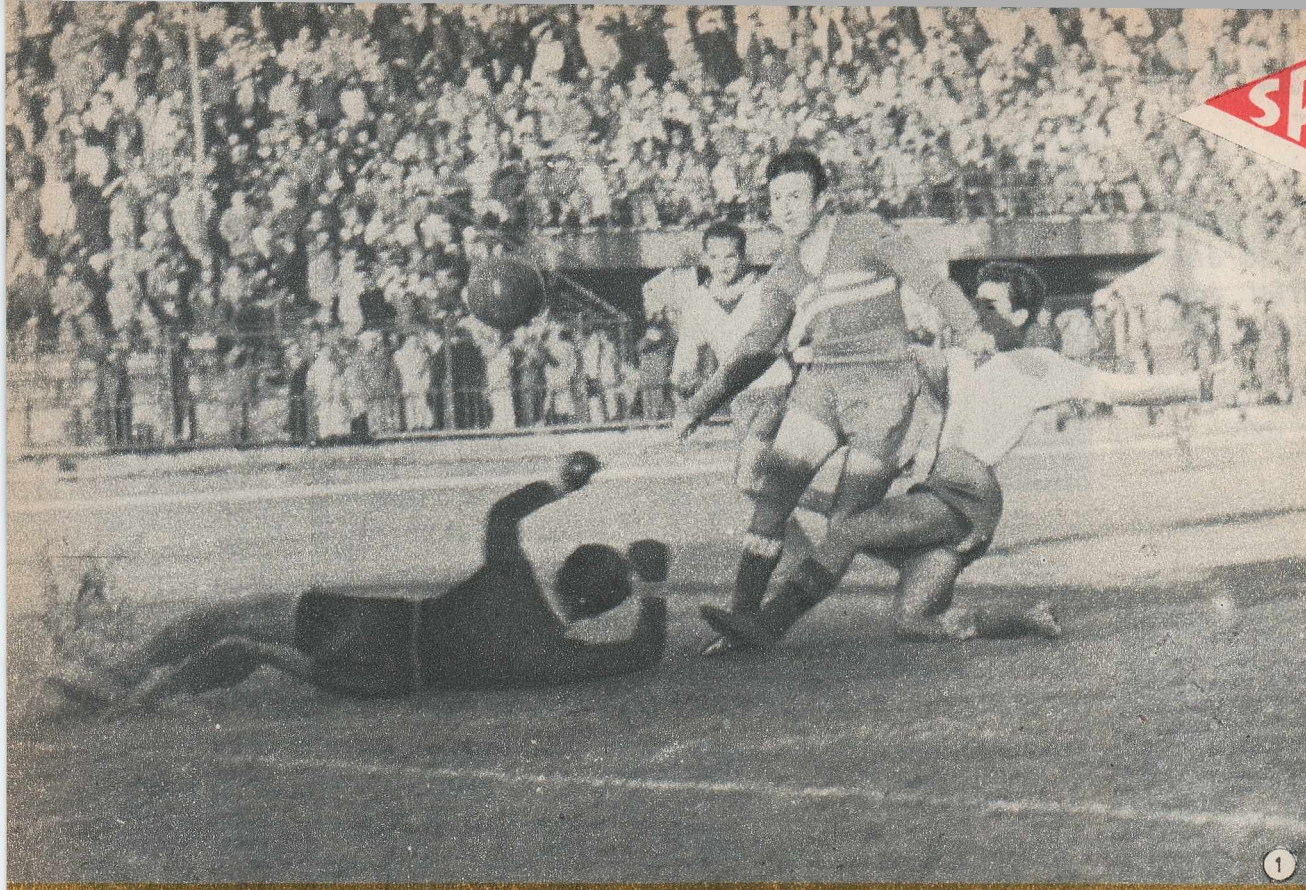
REDACTIA: București, Piața Scintei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stalin“.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Puțin a lipsit ea rezultatul meciului de fotbal Progresul-Farul să fie egal, dacă nu chiar favorabil conștanțenilor. Balonul șutat de Ciocescu și neinterceptat de Mîndru, cu tot plonjonul lui (foto 1), s-a oprit în bară. După această fază însă, Progresul domină puternic pînă la fluierul final, reușind să înscrie unicul punct al partidei (foto 2).

Sezonul de hochei și patinaj a fost deschis. Demonstrația de patinaj artistic, la care printre alții și-au dat concursul Cristina Patraulea și Radu Ionian (foto 3), precum și meciul de hochei pe gheață dintre selecționata divizionară și cea a Capitalei (foto 4) au satisfăcut pe spectatorii aflați în număr mare în tribunele patinoarului artificial din parcul 23 August.

Întîlnirea amicală de box dintre Dinamo București și C.C.A. a dat cîștig de cauză pugiliștilor dinamoviști cu rezultatul de 25-19. Fotografia 5 prezintă pe doi dintre protagoniștii reuniunii — Al. Podaru (C.C.A.) și Gh. Ilie (Dinamo) disputîndu-și înțietatea.

Meciurile de polo din cadrul competiției dotate cu „Cupa de toamnă rezervată juniorilor au continuat duminică dimineață la piscina acoperită de la Floreasca. Printre partidele desfășurate se numără și cea dintre echipele S.S.E. II și Progresul II (foto 6) încheiată cu victoria primei formații: 6-3.

Fotografii de Romulus SCURT

